

Fuldoklom

Az úgy történt, hogy be, vagy inkább kikattantam, szóval ledobtam az ékszíjat, besokalltam.

2005. október 18-án kerültem be a pszichiátriára. Önként jelentkeztem, hogy segítsenek, mert nem akarok beledögni még ebbe az egészbe.

Ez az iromány arról szól, hogy mi történt velem ott bent. Azt is tükrözi, hogy miképpen ment végbe a gyógyulásom. Meg azt is, hogy milyen az élet egy pszichiátrián, úgy natúran a mindennapokban az én saját, különc stílusomban.

Sok érdekes és értékes emberrel ismerkedtem meg. Megtanultam tisztelni az életet – minden örömeivel, buktatójával együtt.

Az itt szereplő személyek valóságok, de nevük nem mindig azonos az eredetivel. Ha mégis hasonlóság lenne felfedezhető – stb. bla-bla-bla –, az csupán a véletlen műve (ami ugye nincs).

Miért jó a pszichiátrián lenni? Mert senkinek sem tűnik fel, ha az udvaron fennhangon énekled az *Ohio folyó partját*, vagy az elhagyatott sportpályán magadban kézilabdázol labda és kapu nélkül. Itt megtehetsz olyasmit is, amit eddig szeretnél volna, de a kinti „normális” életben nem mertél, mert attól féltél, mit szólnak majd a többiek.

Meg az is jó duma, amikor a nővér osztályátadáskor azt mondja, hogy a mai napja tiszta diliház volt. Ha-ha-ha...

Amikor barátaim idehoztak és megláttam, hogyan vonulnak a geriátria újoncai a folyosón libasorban, fehér frottír egyenkötösben, nem igazán sprinter tempóban, üres tekintettel, akkor azt gondoltam magamban, hogy, ha nem kötöznek az ágyhoz, én itt nem bírok megmaradni, belepusztulok.

Aztán mégis túléltem, itt vagyok közöttük. Már én is ugyanúgy várom a kaja, meg a gyógyszerosztás idejét, mint ők. Már tudom, kinek, hol van a helye, mikor lehet bekapcsolni a tévét, megnézem a faliórát, betartom a napi sétaidőmet, ha esik, ha süt a nap, akkor is. Az elején talán másfél napig nem gondoltam volna, hogy olyan leszek, mint a többiek, de mindent ki lehet és ki is kell bírni magamért és azokért akik szeretnek és számítanak rám.

Kaptam egy külön bejáratú pszichiátert is! Hogy milyen? Tök szimpi. Úgy velem egykorú csaj. Na jó, kicsit idősebb.

Első találkozásunkkor bevitt a vizsgálóba, kényelmesen leült velem szemben, papírral és tollal a kezében, és arra kért, hogy meséljek magamról. Csak úgy, hanyagul. Nézett a szemembe lazán. Nem ám azt firtatta, hogy mi a panaszom, fáj-e valahol, meg miért vagyok itt. Semmi sietség, sürgetés, áradt belőle a nyugalom.

* A Szerző alábbi irodalmi naplójával a *Palócföld* 2006-os Mikszáth-pályázatán megosztott 3. helyezést ért el.

Csak ennyi. Meséljek. Na, igen. Egy frászt. Ilyen lelki állapotban mit mondjak neki? „Hogyan mondjam el neked, amit nem lehet...” – gondoltam.

Aztán hadarva összefüggéstelenül belekezdtem a nagy zagyvaságomba, miközben nyirkos kezeimet tördeltem, görcsösen a szék alá húztam keresztbe kulsolt lábaimat. Szakadt rólam a verejték. Ő meg csak nézett zavaróan szelíden, s ritkán kérdezett bele a mondókámba. Amikor látta, hogy befejeztem, az mondta, hogy OK, megcsináljuk. Először baromi szar lesz testileg-lelkileg, ezért a napom nagy részét az osztályon kell töltenem. Ha elmegyek valahová, azt jelentsem be, mert azt szeretné, hogy szem előtt legyek, ha mégis valami gikszer lenne (mondjuk a szesz elvonása miatti görcsroham), be tudjanak avatkozni, mert a szállásom nem itt lesz.

Az orvosi rész után a nővér vett pártfogásába. Elmondta, amiket illik tudni egy elmeógyógyintézetben, amiket kötelező betartani, és amiket nem árt, ha megfogad az ember, vagyis az ápolt. Saját érdekemben adjam le az értékeimet, amit leltárba vesznek, és biztonságos helyre zárnak. Ha valamire szükségem van, akkor nyugodtan kérjek, mondjuk pénzt, és ne érezzem úgy, hogy ez megalázó. Mindjárt el is mondta, hogy erre azért van szükség, mert, ha megneszelik, hogy van lóvéd, nem szállnak le rólad a kéregetők (lejmolósak), vagy egyszerűen lenyúlják és nemcsak a zset, hanem a személyes tárgyaidat is.

Így aztán megszabadultam az egyetlen ötezsreemtől, bankkártyáimtól, mindenféle személyazonosító iratomtól, telefontöltőtől. A mobilt azonban nem adtam, de gyári számát annak is felírták. Fő a precízesség, amit nem is bántam. Tisztára mezte-lennek éreztem magam.

Na, leltár rendben, dokumentáció rendben, még ott a kezelőben átöltözni valamilyen kórháziasabb cuccba. Mondjuk: melegítő, póló, sportcipő. Amíg ezeket intéztem, addig a főorvosnő lezsírozta a szobámat egy másik épületben, mert ott is voltak kórtermei. Barátaim kíséretében elzarándokoltam a kijelölt objektumba, amit még megtaláltunk, de a szobát már annál nehezebben. Mondjuk, nem is mi lettünk volna, ha simán megy. A III-as épület kb. két percre van az I-estől, szép füves parkon keresztül vezet az út közöttük. Az ottani nővér elvezetett a szobáig, amin az a felirat állt, hogy elkülönítő. Őcsém, hát ennyire veszélyes lennék! Azért nem volt olyan szörnyű. A kis előtérből nyílt két darab kétágyas szoba, mindegyikben külön WC, zuhanyzó. Tiszta Hilton. Az enyémben a másik ágy üres volt, a szobatársat kis időre hazavitték a gyerekei, így élvezhettem, vagy szenvedhettem a magány varázsát. Erre mondta a főorvosnőm, hogy itt már sok neves személyt „elrejtettek” rajtam kívül. Ekkor neveztem el a helyet VIP-nek. Most már stimm ugye? Ja, mert főleg, hogy kulcsot is adtak hozzá. Nyugis hely, de ritkán tartózkodom itt, csak néha pihenek le délután, meg este jövök ide aludni, amúgy az I-esen tartózkodom, vagy bóklászom az intézet parkjában.

A kaja egészen elfogadható, még ehető is, de a teától már toxikózist kapok, mert mindig azt adnak folyadék gyanánt. Naná, hiszen sört nem lehet.

Legutóbb spenót volt ebédre, amivel engem a világból lehetne kizavarni, de annyira éhes voltam, hogy megettem. Kanalaztam, kanalaztam – nem érezve az ízét. Csak arra gondoltam, hogy ezzel is tele lesz a gyomrom, megszűnik az éhségem. Mondtam is a főnővér barátnőmnek, hogy akaratilag már jó úton vagyok, mert

csecsemőkorom óta most eszem meg életemben másodszor a spenótot. Ez érdekes, mert mindig válság helyzetben. Első esetben, amikor felvételizni készültem a főiskolára. Pont a balesetin ettem meg, amikor is egy rosszul irányzott vasvillaszúrás-tól staphylococcus fertőzést kaptam.

A főnővér nevetve megdicsért, ami nekem olyan jólesett, mint egy dedósnak.

Na, a vizsgálatok. Rögtön érkezésem napján, délután közlik velem, hogy irány a nőgyógyászat. Aggódva mondtam, hogy rohadtul büdös vagyok az utazástól, szeretnék megtisztálkodni előtte. Nem, most azonnal menjek, mert várnak. Megkerestem hát az egyetlen nőgyógyászati rendelést – ami, mint később kiderült, seperc alatt ultrahangos vizsgálóvá változtatható – leültem, és vártam. Vártam, vártam. Akasztják a hóhért szindróma. Szólítanak. A francba. Mondom a dokinak, hogy mi az ábra. Aztán nagy meglepi, mert még ő kér tőlem elnézést, hogy nem tudja elvégezni a vizsgálatot, mert elfogyott a citológiai mintavételi eszköz. Bang, kő a szívemről! Megköszönöm neki, hogy nem vizsgált meg.

Aztán másnap reggel éhgyomorral vérvétel, hasi ultrahang, mellkas röntgen. Éhgyomorral! Ha! Átizzadt, álmatlan, agyjárás, gyűrött éjszaka után. Hát, mit ne mondjak, nem élveztem el a gyönyörtől. De ha már ott voltam az ultrahangon, akkor EKG, kardiológia, azután a röntgen.

Holnap szombat. Kimenőt kaptam, meg vasárnapra is. Úgy volt, hogy hazamegyek, de erre a rövid időre felesleges, csak szívzaggatóbb lenne a visszaút és nem is biztos, hogy visszajönnék. Na, szóval holnap elmegyek shoppingolni. A vasárnapot még nem tudom. A nővérek előtte adnak „menetlevelet”, szóval kiléptöt, amit a doki ír alá. Azért kell bevásárolni, mert hétfőn átraknak a rehabilitációra, és onnan nem engednek ki hosszabb távra, két hétig.

Ja, volt itt az Orsi, akivel már a múltkor is dumáltam. Ő már a második hetét húzza. Szintén depis. Most a főorvos csajszihoz jött „beszélőre”. Vele konzultáltam, hogy milyen a rehab, mire számíthatok. Amit elmondott, nem hangzott valami biztatónak, de ez nekem most egy túlélési valóságshow. (Most alig tudok írni, mert kirajzottak körém a demenciák, meg ez a rohadt toll is kifogyott. Hogy a francba lehet így koncentrálni?!) Kunyiztam tollat. Itt van Gizi néni, aki 94 évesen is úgy fújja a cigifüstöt, mint a gyárkémény.

Már megint megnéztem a faliórát. Ajaj. Valaki azért hívhatna a mobilon. Az ápoltak állandóan üldözik valamelyik orvost, akik természetesen mindig elhajtják szegényeket egy másik orvoshoz. Tiszta ördögi kör.

Néha beesik valami újabb arc. Valami érdekes, mert már unom a mamikat, meg a papikat.

Most jött egy magas, szőke bige. Lehet olyan húsz körüli. Tisztára normálisnak látszik. Azt hinnénk, hogy csak szakmai gyakorlatra jött, de átöltözik kórházi hálóingbe meg köntösbe, és itt fog aludni az I-en. Tiszta örület. Nos igen, néha nem lehet megkülönböztetni, hogy ki az ápolat és ki az itt dolgozó. Mondjuk, gyakran van az, hogy az ápoltak közül kerülnek ki a dolgozók is. Nem rossz mi?

A múltkor meg egy állatira deliráló fazont hozott a mentő, tök lepukkanva. Ő tényleg idevaló volt.

Vele hoztak egy fiatal nagyon menő srácot is. Az felvette a kórházi mundért, majd bevonult a szobájába, ahonnan hamarosan kijött bagózni. Egymás után szívta a cigarettákat, 5-öt, 6-ot is. Majd ismét a szobájába ment, ahol tíz percnél nem tartózkodott tovább – ismét kint volt cigizni. Közben egy árva mukkot sem szólt. Csak egyetlen napig volt itt vendég, utána valahová elvitték, de az intézet területén nem találkoztam vele. Olyan narkós-félének néztem, a módosabbak közül. Szóval, aki nem ragasztózik vagy ilyesmi, hanem keményebben utazik.

Na ja, most jut eszembe, hogy még nem is írtam az elvonási tünetekről, pedig érdekes (már akinek).

Nos, az maga a pokol. Reszketsz minden porcikádban; fázol és meleged van egyszerre; ömlik rólad a hideg veríték. Próbálsz úgy viselkedni, ami nem kis energiát emészt föl, hogy ne vegyék észre rajtad. Habár a szakértő szemet nem tudod becsapni, mert az elfojtott remegés közben kilötytyinted a teádat, megzizzen kezeden az újság lapja. Éhes vagy, de már a kaja látványától is rád jön a hányinger, ha mégis lenyelsz néhány falatot, a gyomrod olyan hánykolódásba kezd, hogy rögtön be kell fejezned a tápolást. Veszettül szomjas vagy, iszol is mint az állat, azonban pisálni alig tudsz, az is kevés és koncentrált a folyadékvesztéstől, amit izzadással, meg az izommunka miatti lihegéssel járó fokozott párologtatással veszítesz.

Reggelre az átvergődött, rémálmokkal (ha egyáltalán alvásnak nevezhető) teli éjszaka után saját levedben fürdesz, úgyhogy kár is zuhanyozni. Vérnyomásod az egekben, a szíved meg szalad, mint az olimpiai sprinter, hogy aztán kiugorjon égő szemgolyódon. Már csak hab a tortán, amikor inogó alsó végtagokon ezredszer méssz a budira széket üriteni, mely a végére elveszíti abbéli formáját. A gyógyszer, amit adnak, baromi kevés. Amikor megemlítem a doki csajnak, hogy nem lehetne-e megemelni az adagot, mert piszkosul szarul vagyok, azt feleli, nem, hiszen azért vagyok itt, hogy szenvedjek, ő majd vigyáz rám, mert ő meg azért van itt. Különben is ki lehet, és ki is kell bírnom ezt a két-három napot, mert ugye abban egyeztünk meg, hogy megcsináljuk. Látjátok, ezt csípem benne, mert olyan piszok „kedves” tud lenni. Ja, csak hadd szenvedjek, följek saját levemben, mert megérdemlem, mint a testápolót. Mert ez a bige valahogy érti a dolgát. Tudja azt, ha most emelné a gyógyszeradagot, szépen alukálva átvészelném ezt a borzadályt, de azt elfelejteném, és jönne az újabb problémamegoldó ivászat, de ezt NEM FELEJTEM EL!!! Így a mocsár peremétől arrébb lehet kúszni a biztonságosabb, szilárd talajú szárazföldre, még mielőtt elnyelne a posvány, és semmilyen kéz sem nyúlna már utánad, hogy onnan kihúzzon. Nem akarok ott egyedül megrohadni 42 évesen. „Lenni, vagy nem lenni...” Döntöttem, ÉLNI AKAROK! Kösz, drága főorvosnő!

Más. Amikor olyan ramatyul voltam, még a cigaretta füstjétől is rám jött a hányinger, nem, hogy rágyújtsak. Brrr. Attól is lehet, hogy itt az ápoltak nem szívnak valami márkás cigiket, mert, az sokba kerül, így marad az olcsó bagó, amit sokan maguk sodornak. Számomra iszonyúan büdös. Elregélem a pszichiáteremnek, hogy mi a stájsz. Amire azt a választ kaptam, hogy majd, ha jó passzban leszek, testileg meg lelkileg, lehet, hogy rá fogok gyújtani. Ha úgy érzem, miért ne tehetném, ha ez nekem örömet okoz. Ezt még majd meglátjuk, de most még eléggé távolinak tűnik.

Orsi azt is csacsogta, hogy klassz programok vannak a rehabon, meg a benti pasizserű képződményekkel nem sokra megy az ember leánya, mert nagyon lerobbantak, meg szekálva vannak becsülettel. Pedig a kinti csajok mindig azzal húznak, ha felhívják, hogy összeszedtem-e már valami jó manust. Ha ez így megy, bevarratom magam ott alul.

(Közben itt a III-on olyan ordítás közepette regulázzák a csóri gerókat, mintha tengerészgyalogos kiképzésen lennének.)

Délután fél öt. Most veszem észre, hogy megközelítőleges időpontot írok. Fejlődés. A hegyek didergős ködzubbonyt vettek magukra, mert nem szeretik az őszi eső szeszínű nyáladzását. Az öregek összebalhéztak valami pizlicsáré ügyön. A III-ban nem tudtam ejtőzni, mert az egyik örült zenét szolgáltatott a folyosón – méghozzá hangszóróból – állati hangosan, mire egy másik hibás artikulálatlan hangon próbálta a dalt utána énekelni. Valahogy ez nem dobott fel. Inkább kimosattam a fejemet a köddel.

Új beteget hoztak a mentősek. Nagydarab, vörös arcú, vikingforma fazont. Rendszeren beállítva, valahonnan a Duna partjáról szedték össze. Azt sem tudja, hogyan került oda. Deresedő haján látszott, hogy nem most lépett ki a fodrásztól. Nadrágja ürülékkel szennyezett, eléggé büzlik. Mi van, csak nem nosztalgiazol, anyukám? Te sem rajongtál az ilyen fazonokért, hát most az itteni nővérek sem repesnek az örömtől. Sietős léptekkel érkezik egy fiatal, kezdőnek látszó barna, rövid hajú doktornő. Szokásos kérdések. Kicsoda, mikor született, hol lakik, hol van most, miért, honnan hozták be, mennyi alkoholt fogyasztott stb. Szerencsétlen (még megsajnálom), azt sem tudja, milyen nemű. Értékleltár, dokumentáció. Mintha csak otthon lennék. Teljesen izgatottá tesz a jelenet. Újraélem a személyzettel az egész melót, amit imádok csinálni, mert nélküle nem tudnék létezni, bármennyire szidom is, meg a pokolba kívánom sokszor. (Jó, a poklot inkább hagyjuk, abból volt, van, lesz még elég.)

Az ellátás azonban szuperül pörgött és férfi személyzet nélkül. Igaz, két mackós ápolónő vette kézbe az urat. De mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne az egész eset, tök nyugisan társalogtak a benga állattal. Rávették, hogy fürödjön meg. Úgy ment velük a fürdőbe, mint a kezes bárány. Tiszta csíkos pizsamát adtak rá (ami szüknek bizonyult), ételt hoztak neki, majd a szobájában lefektették. Micsoda higgadtság.

Azért ez nem mindig van így. Láttam én más szitut is. Amikor a paciens még mindig nem értett a szép, nyugodt beszédből, akkor becsukódott a kórterem ajtaja, hallottam, hogy emelkedik bent a hangerő, majd a szíjbilincsek is előkerültek.

Közben a többi lakó izgatottan várja a vacsorát. Én is. A folyosón fekete fóliazsákban cipelik a szobájában békésen szunyáló új beteg ruházatát. Senkit nem izgat, csak a közelgő kajára koncentrálnak.

Esti váltás. Ismét új beteg. Naná, hogy pont váltáskor. A nővérek már nem olyan higgadtak. Sőt! Némelyiknek pont most megy el a busza, meg is értem a szentek verbális negatív minősítését. A Down-kóros beteget gondozói hozzák a közeli munkaterápiás helyről, mert kicsit bekattant. Megint lőttek az időbeni átmenetnek a VIP-re, csúszik a gyógyszerosztás az új fiú miatt.

Végre megérkezem, a kutya sem szól hozzám, azért bejelentkezem, hogy megjöttem. Letusolok, írogatok egy keveset, mert ébren akarom tartani magam, hogy

végigaludjam az éjszakát. Csörög a mobilom, főnökasszonyom hív. Hosszú lelki fröccsentés miatt lemerül a telefon, a töltöm meg leltárban az I-en. Basszuskulcs. Pedig reggel rendesen fel akarok ébredni, hiszen kimenőm van. Ha sikerül óra nélkül felébredni, még tölthetek is rajta annyit, hogy az útra elég legyen. Na, pá!

Vettem turistatérképet, és azt böngészgetem, hogy holnap hová menjek csatogni. Még egy nap a szabadságból.

Az I-en meglepi újabb arc. Otthoni kék köntösben vékony, magas fiatal nő vonzolta ki magát vacsorához. Úgy néztem, mintha a hazánkban lévő legnagyobb számban élő kisebbség közül való lenne. Persze tévedhetek. Vacsora után diszkrétén, úgy, hogy ne vegye tolakodásnak, beszédbe elegyedtem vele. Látszott rajta, hogy nagyon maga alatt van. Elmondta, hogy van 4, azaz négy(!) gyereke; ma délelőtt hozták be, mert besokallt és „idegösszeömlást” kapott, meg remegett is, de nem emlékszik a történetekre. Nem is akart itt maradni, meg ezt a helyet is borzalmasnak találta. Megnyugtattam, hogy én is majdnem elmenekültem, de hamar meg lehet szokni, meg a gyógyszerek is segítenek. Meg aztán, ha valaki meg akar gyógyulni...

Azért jó volt vele dumálni. Egész értelmes, ahhoz képest, hogy akutan ki van borulva. Azt is elmondta, hogy ismeri az egyik maminkat, aki nagyon szeretne hazamenni, s mindig a fiát várja. Valószínű, hogy a bűdös életbe senki sem viszi többé haza. A nénit a falujában rámpának csúfolják, mert olyan görbe, hogy kocsit lehetne róla ugrasztani. Ezen, tiszteletlenül jól röhögtünk. Mondtam is neki, hogy gyorsan halad, ha már az első nap így tud nevetni, mert nekem ez csak két nap múlva sikerült. Csodák csodájára a néni is megismerte, hogy falubélijé a lány. Megvártam, amíg ráér a műszakvezető nővér, hogy értékeimet visszaszolgáltathassam, hogy holnap reggel aztán újra átvegyem azokat. Remélem, ahová holnap túrázni megyek, lesz valami kifőzde, de legalább lángossütő, hogy rendesen zabálni tudjak, mert hétfőtől jön a böjt a rehabilitáción. Tudom, hogy lesz valamikor kontrollvérvétel a gyatra laborom miatt, ezért nem ártana, ha nem ennék mellé, de mindenről nem tudok lemondani, és remélem a koleszterinem is ment lejjebb. Iszok egy jó nagy pohárral a sűrű paradicsomléből. Naná, hogy tisztán. Jó, jó, régen azért vodkával másabb volt. Snitt, aztán most már kuss legyen!

Még egy hangyányi rejtvény. Utolsó nap a VIP-n. Csak tudnám, ezért mennyivel lógok majd a dokinak, meg egyáltalán meg merjem-e kockáztatni a paraszolvenciát. Vagyis miért ne merném, csak nekem lesz jó, ha nem fogadja el.

A mai napot az estével kezdem. Emlékeztek még a nagydarab, szennyezett férfira, akivel a személyzet olyan szelíden bánt. Nos, róla kiderült, hogy erdőmérnök, nagy természetjáró, a környék mindenestől a kisujjában van. Értelmes fazon, csak kicsit sokat beszél. Azért van itt, mert a vonata vakvágányra futott, és az alkohol segít neki felejtetni – nem igazán sikeresen. Ezzel megalakult a háromtagú spontán csoportunk, mert együtt remekül tudunk nagyokat beszélgetni mindenféléről. Erre már annyira ki voltam éhezve. Az öregekkel is lehet beszélgetni, de néha olyan blódségeket hablatyolnak össze, hogy elveszítem a fonalat, pedig bennem is van affinitás az elvont szöveg iránt, de ez már nekem is magas.

A rámpahátú mamit ma meglátogatta a fia. Hozott neki ételmezt, meg apróbb holmikat. Nagyon örült neki, és szerette volna, ha elviszi magával, erre azonban

nem került sor. Most azért tele van élménnyel a látogatás kapcsán. Csórikám. Az új lány már nem annyira depis, szeretne hazamenni a gyerekeihez. Lehet, hogy nem is az, akinek először gondoltam. Ne ítélj elsőre!

Éjszaka biztosan jól fogok aludni, de reggelre lesz olyan izomlázam, hogy a nyirkós kórházi ágyból gurulva tudok majd felkelni. Hogy miért? A túra. Túra a nagy hegyre, meg onnan vissza. Irtó jó volt!

Szóval reggel túraöltözék, rétegesen, meg bakancs, valamint kaja, térkép, kime-nő papír a nővérektől. Indulás. Útiterv: csak úgy lazán. Busszal föl a hegyre, kilátó, meg a környék bejárása, aztán meglátjuk. A völgyben szitált a hideg köd, reméltem, hogy a hegy kibújik belőle, de a felhő ezt is betakarta, tiszta nedves volt minden, de szerencsémre nem volt tömeg, alig lézengtek néhányan fönt. Megnéztem a térképet. Viszonylag rövid útvonalat választottam, de nehezet. A magassági ponton, a természetes kilátóból csak az alattam lévő nagy tejfölt láttam, így nekivágtam a kitűzött távnak. Az avar nyirkos volt, és marhára csúszott az alatta láthatatlanul megbújó kövekkel együtt. A köd miatt alig lehetett látni néhány métert, a terep lejtett, a fákról csepegett a víz. De ebben a magányos némaságban volt valami sejtelmesen gyönyörű. Bakancsommel alig tudtam megkapaszkodni, sietni nem lehetett, csak lépésről-lépésre, kőről-kőre araszolni. Itt keveredett a tölgyes a sima törzsű bükkössel. Szerencsére jól látszottak a turistajelzések. A homályból aztán elősejlettek a sziklák, amik csak úgy nőtek ki a földből, mint hatalmas szürke pöfetegek, mint valami mesebeli óriás gyülekezet – olyan szépek voltak. Félelmetes volt az egész. Ott a hatalmas fák közt, a derengő fényben, a sziklák között tők egyedül – hát, mit ne mondjak, épületes élmény volt. A hideg futkosott a hátamon. Lementem a jó egy kilométerre lévő forráshoz, és ittam a jéghideg, kristálytiszta vízből. Nagyboldogasszonynak nevezték el, és címeres nemzetiszínű lobogó volt kitűzve a forrás fölé. Visszakaptattam a sziklákhöz, amik most felülről tekintettek rám, de már barátok voltak. Megsimogattam puha, mohás testüket, mintha a földtörténet cirógattam volna. Mennyi mindenről tudnának ezek mesélni? Már nem féltém tőlük, úgy éreztem, vigyáznak rám. Le kellett vennem egy réteg kabátot, mert már nem csak a fákról pergett a víz, de rólam is. Ez az izzadás már más volt, egészséges, mert a szervezetem újra tudta, hogy mikor mit kell csinálnia. Visszaérve a kiindulási pontra, gyomrom már igencsak jelezte az idő múlását: követelőzött a belevalóért. A büfészerűben megnéztem a választékot, egész jó volt, meg persze az áruk is. Bableves meg forró tea mellett döntöttem. Ismét vétkezem, mert megérdemlem, de ezt Isten megbocsátja nekem. Benyomtam a babot tetemes kenyérmennyiséggel, amit leöblítettem egy jó pohár teával. A hangulatom akkor kezdett lanyhulni, mikor megérkeztek a hétvégi „turisták” autóval, családotól, hangosan, márkásabb-nál-márkásabb cuccokban, de semmi esetre sem túraszerkóban. Aki otthonról hozott ételmezt, az kirakodta a nedves asztalra, akik nem így érkeztek, megrohmozták a kajáldát, és lett nagy dínom-dánom. A szomorú erdő elsíratta a délelőtti csendjét, mert az szilánkokra tört ettől a zajos emberáradattól. Én sem bírtam sokáig. Gyors térképszemle, aztán tűz lefelé a hegyről, bele az erdőbe, ahol reméltem, már nem nagyon találkozom semmi emberformával (ami később jól jött volna).

A köd talán még sűrűbb lett. A Kék Túra vonalán szerettem volna lemenni a faluba. Az út kezdetén együtt volt mind a három jelzés, a piros, a sárga, a kék, de

néhány kilométer után eltűnt a kék. Mindegy, majd legközelebb. Maradt a piros meg a sárga jel. Egyszerre kiértem egy keskeny aszfaltos útra, de olyan hirtelen ott termett a ködből. Na, most elő a térképpel. Ha erre megyek tovább, nem messze lesz valami patak, ott kell lennie a kék jelzésnek is. Caplatás az aszfalton – patak még sehhol. Hoppá, megvan! Kék jelzés sehhol. Megint térkép. Egyáltalán, merre van észak? Az orromig nem látok ebben a fránya maszlagban. Legalább tájolólm lenne. Na, itt mohás a fák törzse, akkor sacc per kb.: erre kell északnak lennie. Úgy forgok a térképpel, mint a szélkakas. A francba: ez egy másik patak. Még jó, hogy nincs semmiféle jelzés. Szó szerint semmi. A kékre már kilométerekkel följebb – még az erdőben – rá kellett volna térni. Fú, de elcsesztem! Na, itt tévedtem el először. Tü-nés vissza az elágazásig. Találkoztam kerékpárosokkal, de büszkeségből már csak azért sem kérdeztem meg őket, hogy merre kéne mennem. Aha, innen jöttem. Rá az ösvényre, aztán igyekezni, mert az erdőben hamar sötétedik ilyen időben. Igaz, még korai a délután, de mintha alkonyati szürkesség lenne. Meresztgetni kell a szememet, hogy lássak is. Nem szeretném, ha rám esteledne, mert az tiszta öngyilkosság volna. De miért van még mindig csak sárga jelzés, és mintha az út is emelkedne, hol a fenébe van a piros? A térképet legszívesebben a sárba vágnám, mert megint elkavartam. Másodszor tévedtem el! Megint vissza az aszfaltos útig, de már futva. Kicsit pánikoltam. Ja, rohadtul betojtam. A telefonon semmi térerő, a bakancsom tocsog a sártól, meg töri is néhol a lábamat, levegőt már alig kapok, verejtékben fürdik az egész testem. Na, ezt nevezik adrenalin-fröccsnek. Ez azért jó, hogyha nagy gáz van, az élőlény ki tudja mászni belőle, megvédje magát. Ez stímm is, ha csak néha jön, de amikor állandóan ott van a véredben az adrenalin, na, akkor van a gáz. Mindjárt kint vagyok a sűrűből. Megint ott kötök ki, ahonnan elindultam másodszor is. Balra ösvényszerűt fedezek föl, de olyan hirtelen lejt, hogy alig lehet észrevenni. Itt a piros! (Hol a piros?) Olyant káromkodok, hogy inkább nem fárasztanálak vele titeket. Elaraszolok néhány fáig, hogy biztos legyek a dolgomban. OK, ezek mind pirosak, semmi kétség. Változik a talaj szerkezete: itt már morzsalékos. Ha nem vigyázok, jön velem az út is, ami mint említettem baromira lejt, de ki nem szarja le: sínen, azaz úton vagyok, még hozzá most már a helyesen, és nem csak itt, az erdőben, hanem úgy egyébként is. Jaj, de szépen mondtam. Ritkul a köd, megnézem a telefonom: van térerő; és távolból már hallani lehet az autókat, meg a kutyák ugatását, de ami a legszebb, a harangszót is. Több mint egy hete nem hallottam harangszót. Legszívesebben a földre rognék, de helyette csak keresztet vetek, és elbögöm magam. Köszönöm, Istenem! Mindent köszönök!

Beesek az étterembe, ahol hatalmas épített kályhában lobog a tűz. Csak a bárpultnál van hely, de a magas székre felülni nincs erőm. Tapadós, nyál nélkülin vizet kérek. Próbálom magyarázni a csaposnak, hogy mennyire megszívott a köd. Nemsokára felszabadul egy asztal. Lerogyok sárosan, csapzottan. A kályha árasztja az áldó meleget, mert hiába izzadtam meg, most a nedves ruhában bizony nincs melegem. Rendelek még ásványvizet, meg citromot is bele. Lazulás és átmelegedés közben már a gondolataim is tisztábbak. A köd szívatott meg mi? Barom. Te szívatad meg saját magad! Elindulni ilyen szar időben, erre az útra, tájoló nélkül, október végén, ráadásul egyedül! Játszani akartad a hőst. Jól bekaptad. Ha eddig nem sikerült lassan kifingatnod magad, akkor miért éppen most kellett volna kinyiffanod?! Ha ilyen ütemben szidom magam, a következő lépés az lesz, hogy behúzóok

egyét a saját pofámba, de meg is érdemelném. Inkább elmegyek a retyóra, kipisilem a feszültséget. Nagyon igényes a budi. Mindig is abból tudtam megítélni, hogy valaki mennyire pedáns, ha megszemléltem milyen a budija. Lehet, hogy ez is egy rossz szokás.

Fizetek. Persze, hogy nem olcsó. Üdülőövezet. A buszsofőr rendes, mert megvár, amikor futásnak nem nevezhető iyekezettel közeledek a buszhoz.

Beérve az intézetbe a park fűvében próbálom letisztogatni a nagyja sarat a bakancsomról. A VIP-ben – csak úgy – mindent ledobálok. Többszöri próbálkozásra a lábbelit is sikerül lekínlódnom, ami még mindig sáros, ezért úgy döntök, hogy ezzel kezdem a tisztogatást, a ruházatot meg beáztatom, ugyanis máshogy nem megy. Az előzőek éppen megszáradtak. Tényleg tiszta mosónő leszek, pedig kedvenc költőm szerint azok korán halnak. Azért ezzel várnék még egy csöppet, inkább tusolok, utána pihenek, meg megeszem a maradékokat. Mindjárt öt óra. Szedelőzködöm, és sajtó alsó végtagokkal elindulok az I-re.

Áthurcolkodtam a rehabilitációra. Ha eddig súlyosnak tartottam a helyzetemet, akkor ez most még rosszabb. A szobában, ahová beraktak, öten vagyunk. Hárman csak percnként pislognak a plafonnézés közben, szólni meg csak úgy évenként. Ezekből az egyik középkorú nő, aki teljes menettfelszerelésben fekszik az ágyon, a másik kettő nagymami-képződmény, rajtuk pelenka van. Bezzeg balomon a negyedik beteg, Raissza, aki ukrán, egy kukkot sem tud magyarul, valamicskét megért, de be nem áll a szája az idegen beszédől, meg az énekléstől, csak amikor eszik, meg alszik, akkor csendesül el. Állandóan pakolászik, naponta legalább kétszer hajat mos, meg könyékig bemosakszik. Viszont oltárira büdös, mert valószínűleg a nagyobb mennyiségű víztől már irtózik; szóval nem fürdik. Orsi vizit után, délután szólt, hogy Józsi bácsinak van eladó pogácsája. Vettünk négyszázért egy nagy szatyorral, ketten Lizivel. Sajtós volt, friss leveles. Ja a Lizi. Olyan fiús forma. Úgy is öltözködik, meg mintha agresszívnek is tünne. Azt mondja, ír verseket. Még a déli gyógyszeremet sem kaptam meg, de már kezdem megtanulni, hogy ami lent van, az fönt van, ami egész óra, az plusz-mínusz tíz perc. Nem sietnek. Azért van csak hetente vizit is. Szerintem.

Az új pszichiáterem is érdekes fazon, az őszülő szőkés hajával, ami tüskére van nyírva. A fehér köpeny csak úgy lóg rajta a farmer meg a kockás ing fölött. Beszélget Raisszával. Azt mondják, ukrán. Amúgy itt is megvan mindennek a rendje. Holnap megkeres a pszichológusnő, azt mondta.

A holmim egy részét meg az értékeimet átviszem az I-re, csak némi aprót hagyok magamnál, mert egyrészt nem tudom hová pakolni, másrészt ott biztonságban tudom, elzárva a széfben, hiába van kulcsra zárható szekrényem. Azért mintha a VIP-s szoba valahogy más lett volna. De már az sem az igazi, mert visszaköltözött a néni, aki szabadságon volt.

Délelőtt nehezen, de sikerült elkapnom a főorvosnőt, hogy akkor most mi lesz velem, mikor megyek át a rehabra. Mondta, hogy intézi. Lehet, hogy már délben, de lehet, hogy csak délután, de az is lehet, hogy csak holnap. Na, most ki a bizonytalan? Meg azt is olyan lelkesen, örömmel közölte, hogy különben is mit aggódom, nem kések el sehonnan, meg kapok egy édes mamikát szobatársnak. Rohadtul örültem. Mondjuk, nem is tudom melyik lett volna jobb. Persze egyszer úgyis át

kellett volna költöznöm. Ezt is kibírom. Reggel el akarok menni futni, utána zuhany. A zuhany okádék, a budi dettó.

Ja, próbálkoztam a hálapénz dologgal, amikor megkaptam a zárómat és megköszöntem az ellátást a főorvos csajnak. Szóval, oda akartam adni neki a borítékot, de határozottan (mint az egy pszichiáterhez illik) visszautasította azzal, hogy kollégától semmit, örült, hogy segíteni tudott. Egész rendes. Meg azt is mondta, hogy szeretné, ha néha benézne hozzá, mert tudni akarja, mi van velem.

Kéne indulni az I-re, mert vállfát akarok szerezni. Tényleg, egyre jobban elhülyülök.

Leadtam megint minden értékemet a széfbe, vállfa is van. Orsi ebéd után megmutatta a „dobbantót”, ahol ki szoktak lógni piáért, meg más anyagért.

Szép, tiszta, napos idő van. Így, késő délután, az ablak előtti lucok szinte feketék a kék égbolt előtt. Megérkezett Raissa. És kér a pogácsából, de előtte bemosakszik. Lenyúl egy jó maréknyit. A meglassult szüléket gyakran kell itatni az ápolóknak, mert a sok gyagya szerektől még inni is elfelejtenek, oszt szép csendben kiszáradnak.

Töltőre tettem a telefont, de nem merem itt hagyni, most dekkolhatok mellette. Mennyi bajom van velem, de ez az egyetlen, ami összekapcsol a külvilággal, a szeretettel. Meg azt sem értem, miért mondták azt még a múlt héten, hogy itt olyan kórterembe fogok kerülni, ahol hasonló problémákkal küzdő, és értelmi szintű betegek lesznek. Akkor most mi van? Akkor most ki a hülye, a dokik vagy én?

Már másnap délelőtt írok egy padon a szomorúfűz alatt. Kissé párás, verőfényes a színes táj. A műúton túli almásban még rengeteg alma piroslik a fákon. Azt röhögtük az Orsival, ha szeretem az almát, miért nem lógok ki érte. Át a kerítésen, és már szedhetem is. Úgysem csinálnának velem semmit, mert a diliházból való vagyok. Erről ennyit.

De térjünk vissza a mai naphoz – ilyen királyi többesben –, illetve majd a tegnap estére.

Az altató természetesen csak fél négyig hatott. Persze teljesen mindegy lett volna, mert akkor kezdődik a rajzás. Drága betegtársaim ekkor indulnak zuhanyozni, elszívni az aznapi első cigarettájukat, meginni első kávéjukat. A többség ugyanis reggel fürdik. Már aki. Itt olyan jellegzetes pszichiátria szaga van mindenkinek és mindennek. Mondom én. De ha engem megszagolna valaki, rólam is ez érződne. Amikor átköltöztem, megkérdezte valamelyik szobatársam, hogy minek van ennyi cuccom. Akkor azt gondoltam, hogy ha itt van is az ember, attól még öltözhet tisztán, rendesen, ha nem is a legújabb trend szerint. De most már megértem, mert elég néhány váltás fehérnemű meg póló két szabadidőruhával, egy sportcipővel és papuccsal. Ezeket lehet variálni, meg kimosni, mert a mosásnak is van szertartása. Azzal is megy az idő, és jókat lehet beszélgetni a fürdőben mosás közben.

Van egy szobatársam, olyan lassan pislogó. Mindenhová jön velem, nem tudom lerázni, pedig néha jó egy kis magány (ha nem is száz év).

Na, szóval hajnalban vergődtem még egy kicsit, aztán úgy döntöttem, hogy indulás futni. Fél hat volt, amikor nekiindultam a parknak. Tiszta, csillagos volt az ég. A terasz első bagósai azért megnézték jól, hogy ki ez a nem normális. Jó három kört futottam az épületek körül, szerintem lehetett egy kilométer, utána repülöztem

hármat a fák között, ahol emelkedett szolidan az ösvény, ezt megmértem lépéssel, hetvennégyre jött ki. Lefelé lötyögtem, az emelkedőn behúztam. Lihegtem is piszkosul, de nagyon jólesett. Hatkor már a tus alatt álltam. A zuhanyzóban éppen Lizi mosott föl. Reméltem, nem fog megerőszkolni. Amíg fürödtem, beszédbe elegyedtünk. Dumáltunk könyvekről, versekről. Nem is olyan hülye. Egész értelmes, csak valahogy mégis zakkantnak tűnik. Időnként mintha konfabulálna, olyan meséket talál ki, ami valóságosnak tűnhet. Megtisztulva tértem vissza a szobába, ejtőzés közben elrágtam egy almát. Adtam Raisszának is, akinek mindenből kell, mert kikönyörgi. Egyébként mindig ad neki valaki kaját. Te vagy a király, ha van legalább egy szelet kenyered, de gondold meg, hogy kinek és mikor adsz, csak akkor válhatsz „uralkodóvá”.

Reggelire természetesen megint szalámi volt teával. Baromi változatos, mi? Utána gyógyszerosztás sorban állással, és kész is a reggeli menü. Orsi már úgy van vele, hogy ahol háromnál több ember van, ő oda beáll. Sor, sor, mindegy.

Néztem kicsit a TV-t, de elfogott a buzgóság, ledőltem, de csak alfélig jutottam, mert megjött Raissa, és molyolni kezdett. Amúgy rendes, csak olyan bűdös ne lenne. Már megint volt olyan sejtésem, hogy megéreztem valamit (a szagon kívül). Félálomban voltam, amikor úgy véltem, hogy valaki benéz a szobába. Felkeltem hát, és kimentem megkérdezni a nővéreket, hogy nem keresett-e a pszichológusnő. De keresett, csak látta, hogy alszom, ezért kérte őket, ha felébredek, küldjenek fel a szobájába. A pszichnő (ezentúl rövidítem) azt mondta, hogy ő nem nézett be a szobámba. Na, mindegy, én éreztem, hogy keres. Jött a megszokott szöveggel, hogy meséljek magamról. OK. Szövegeltem neki úgy tíz percig, lazán, nyugodtan, nem ám mint az első alkalommal, amikor tiszta zizi voltam. Mikor végeztünk, adott egy irtó sok kérdésből álló tesztet és egy könyvet, ami első belelapozásra eléggé érdekesnek tűnik, valamint várt vissza a délutáni autogén tréningre. (Most a szomszéd padra leült a „lejmolás”, szóval kéregetős, de nem kap semmit, majd jól elhajtom.)

Most jöttem vissza a relaxációról, szóval az autogén tréningről. Igazán felfrissített. Szép, napos a délután itt a fűz alatt. Vagy most megint rózsaszínűben látom a világot?

Másnap. Ismét délelőtt van, most is gyönyörű a vénasszonyok nyara. A padon ülök a fűzfa alatt. Reggel megint futottam.

Tegnap este balhé volt a szobánkban, mert váltás környékén Nünüke – mint kiderült, így becézik csigalassú mamikámat – nagyon beszart. Volt is kiképzés a nővérekétől, még Raissa is csöndben volt. Az ablakot természetesen nem lehet kinyitni a drága betegársaim miatt, pedig most is sztereóban kapom a bűzt. Langyos volt az este, a teraszon jót dumáltunk. Kiderült, hogy Orsi a külügynek dolgozott, mint külsős, mindenféle repi dolgokat szervezett a csapatával – oltári nagy fejeseznek –, berepülte a világot, még Új Zélandon is volt valami veterán találkozó rendezni. Ezek hihetőek, tényleg valóságosak, de a felvevő orvosa annak idején nem hitt neki, igencsak furcsán nézett rá, amikor mesélni kezdett magáról.

A büfében meg felfedeztem, hogy van rendes táp, húsos és sonkás szenya, csak nyitásra már ott kell lenni, mert hamar elfogy. Elég drága, de a muszáj, meg az éhség nagy úr. Aztán mindig éhes, aki itt van. Lehet, a mikroklíma miatt is, mert körbe vagyunk véve hegyekkel, erdővel, éles a levegő, vagy az evés valami pótcselekvés,

hogy elfoglaljuk magunkat, de a gyógyszerek is befolyásolják az éhségérzetet pozitív irányba. Mert amíg becserkésszük az ételt, megszerezzük, aztán megesszük, azzal is szép lassan telik az idő. Valamint az sem utolsó szempont, hogy az átlagéletkor sem száz év.

Most vittem vissza a kitöltött tesztet a pszichonőnek, még tegnap délután megcsináltam. Halványan dereng, hogy ez már a felsőbb tanulmányi éveim alatti pszichológiából ismerős. Tényleg csodás az idő, enyhe szél fújdogál, csak az rontja el az idillt, hogy a fűz ágait állandóan a pofámba csapja.

Anikó – akiről senki sem mondaná, hogy beteg – SM-ben szenved és ettől állandóan parázik. Meg is értem. Ő sokat van itt is meg más ilyen intézményben. Tegnap este tízig kimenőt kapott, hogy elmehessen valami buddhista meditációs izére. Ha neki az esik jól, tegye. Úgy érzem, mintha kicsit felpörgettem volna magamat, de jól vagyok. Lehet, hogy azért is csapongok össze-vissza a papíron. Stop!

Délelőtt beültem egy motivációs csoportfoglalkozásra, ahol igazából nem sok minden történt, minthogy irányítottan beszélgettünk, amit mindig is szoktunk tenni csoporton kívül is. Voltak azonban olyan blőd beszélések, hogy fulladoztunk a nevetéstől.

Képzeljétek el, ma rendesen dolgoztam. Olyan jó volt. Segítettem áthúzni az ágyakat, de nem ám csak az ágyneműt cseréltük ki, hanem az összes cuccot – a matracokat, a takarókat, a párnákat – is, lefertőtlenítettünk mindent. Tisztára kimelegedtem a munkától, meg az izgalomtól, hogy olyant csinálhatok, amit régen is szerettem, a szakmámat. (Már megint pofán vágott a fűz.) A takarítás után még nagymosást is tartottam, majd meglátogattam az ismerőseimet az I-en. Nem csoda, hogy ilyen sok program felpörgetett. Vagy most kezdek újra a régi lenni?

Rosszul aludtam az éjszaka. Nem kértem altatót, mert most valamilyen megfontolásból este kilenckor kapom meg az egész esti gyógyszeradagomat. Gondoltam, elég lesz reggelig. A fenét. Egyik jobban horkolt, mint a másik, de már vacsora utántól. Fürdés: öne. Utána megkezdődik a mászkálás. Hajnali négykor Raissa a csapnál „megfürdik”. Fél ötkor Margitka, aki este hét óta alszik és hortyog, azt mondja nekem, hogy te úgy horkolsz. Na, ne ba... meg! Talán én is alhatok valamikor? Negyedhatig forgolódom, majd felöltözöm, és megcsinálom a napi futásomat, fürdök forró meg hideg vízzel, amiért is szintén hülyének tartanak, de a szobába nem megyek be, mert most természetesen mindenki szépen alszik, meg olyan szag van, mint egy borzlyukban. Inkább kiülök a TV-szobába, ide még nem jönnek.

Az este ismét dumcsiztunk a teraszon. Gábort még nem ismeritek. Tök úgy néz ki, mint valami csöves. Magas, szikár, hajlott hátú, ősz haja hátul varkocsba van összegumizva. Szakálla ápolatlan, szája fölött a bajsza sárga a nikotintól. Van két melegítője, egy piros meg egy fekete, azokat váltogatja, ha kimenője van, akkor farmert hűz. Amúgy roppant művelt, értelmes dolgokat tud szövegelni rekedt, agyoncigarettázott hangján. Valamikor volt valami fuvarozási vállalkozása is, de belebukott, majd jött a lecsúszás, meg az elmeegógyintézetek sora. Azt mondja, ha már az antidepresszívumok sem használnak, betép némi fűvel, de csak ritkán. Ő már ezer éve bent lakó.

Anikó – tudjátok a SM-s csaj – most azért van itt, mert meg akarta késelni a férjét. A zsaruk hozták be. Sokak szerint az meg is érdemelte volna.

Van itt még valaki, akit nem hagyhatok ki a felsorolásból, az Lüszi! Lüszi veleszületetten gyári hibás, régi motoros. Vékonyka, alacsony, madárcsontú, áttetsző bőrű. Úgy reszket, mint a nyárfalevél, még a nyála is csorog fogatlan szájából. Úgy negyven éves körül lehet. Amikor visszajön a kimenőről, mindig hoz néhány szatyor ruhaneműt, amit már nem tud hová pakolni. A nővérek ilyenkor kiborulnak, de a ruhák is a szatyrokból a szemébe. Szegényke nem árt senkinek, mégis irritáló egy idő után.

Most éppen Lizi segít neki mosni, mert Lüszi szereti, ha tiszta, rendszeresen fürdik, ruhát is naponta többször vált (mondjuk, teheti is, van miből válogatnia). Senki sem tudja, hogyan tud ennyi mindent összerakni, de mindig van nála több kiló tusfürdő, sampon, testápoló, nem beszélve ugye az említett ruhamennyiségről.

Aztán itt van Kati, Lüszi ellentéte. Nagydarab, felfúj, ödémás, olyan pasztózus nagy csecsemő huszonegynéhány éves kiadásban. Roppantul ápolatlan. Időnként, mikor a gyógyszerektől a teraszon, bagózás közben elszundít, simán rádől valakire. Anca (Anikó, Anna) mindig cseszteti, hogy menjen már fürödni. A küszöb kardiális problémát jelent számára, mert csoszogva jár. A múltkor is akkora lendülettel érkezett, hogy Janika ölében landolt, majdnem meghiúsítva annak aznapi hazamevetelét, hiszen testi épsége lett kockáztatva. Állandóan rágcsál valamit. Nagyon szereti a kukoricapehelyből készült kuki formájú kaját, de tegnap valahonnan szerzett egy nagy darab szalonnát, aminek a felét eladta Lizinek.

Az is nagy szám volt, amikor Lüszi el akart adni egy papucsot Orsinak, akinek persze nem kellett, ezért oltári hisztit levágott, végül dühében hozzánk vágta a papucsot, ami – mint később kiderült – a Lizié volt. Mert Lizi keresni kezdte a papucsát, ami a teraszon hevert. Oszkó még azt mondtam, hogy Lüszi ártatlan jelenség. Persze annak, aki nincs vele egy súlycsoportban, aztán úgysem tudnám megütni, meg minek is tenném. Csak jól röhögni szoktam rajta, amire betud pörögni.

Ma délelőtt rengeteg mindent csináltam. Többek között mandaláztam is. Az olyan kifestős-féle. Papíron van egy mintázott körszerű, amit ki kell színeznünk saját kedvünk szerint. Sok szép munkát láttam, amit a többiek készítettek. Egész ügyesen ment. Utána irodalomcsoport volt, ami most – szerintem – elég gyengére sikeredett. Verseket „elemeztünk” a csoportvezetővel, de itt is akadt, aki nagy szakértelemmel oda nem illő dolgokkal szórakoztatta a társaságot. De nem várhattam azt, hogy az egész *Nyugat* szerkesztősége legyen jelen.

Ebéd előtt még elmentem „gyúrni” az egyik tornacsoporthoz. Azért kell csoporttal menni, mert a tornaterem csak akkor van nyitva. A szereket azonban csak finoman tudom használni, nehogy a foglalkozást zavarjam, ami nem is baj, mert a lassan visszaengedett súly jobban erősíti az izmokat. Itt is megnéznék maguknak az ápoltak, sőt még a gyógytornásznak is feltűnnek, mivel ritka az, aki magától akar mozogni. Ebéd után jön a relax. Ha minden igaz, a pszichológus most hozza a kiértékelés tesztet. A betegszobában már megint mindenki szunyál. Megvolt a relax, de én még maradtam a teszt miatt. Az értékelés azt igazolta, amit már eddig is tudtam magamról, hogy nem foglalkozom magammal eleget, a másik ügye mindig fontosabb, teljesítményhajszoló vagyok, másoknak akarok megfelelni, mindig a pontosságra törekszem, amúgy meg nagyon érzékeny lelkületű vagyok, meg frusztrált és feszült, nem tudok nemet mondani, meg egyébként is totálisan eltérek a „normális” átlagtól. Szóval ilyennek születtem, meg ilyené formálódottam, meg stb. Selejtes

kollekció vagyok. A szakembernek aztán magyarázhatom, hogy a munkám olyan, ahol nem lehet félvállról venni a dolgokat, mert itt nem szabad hibázni. Ha itt hiba történik, a beteg meghal, vagy egy életre szóló maradandó károsodást szenved, én meg mehetek a sittre. Erre azt mondja, ha nem változtatok az életfilozófiámon, hamarosan engem fognak temetni. Köszike. Lazábbra kell vennem a figurát, mindig arra van idő, amire szakítunk. Ezek szerint a munkahelyemen, aki pontosan, lelkiismeretesen végzi a munkáját, az vagy már most sem normális, vagy előbb-utóbb meghülyül, esetleg infarktust kap, vagy stroke-ot? Na, itt van egy kis ellentmondás. Hogyan lehetne megtalálni az arany középutat? Én erre még nem jöttem rá, mert nem vagyok elég okos, de majd megkérdezem a feletteseimet, hogy ők mit tudnak javasolni.

Na erről ennyit. Azért jót beszélgettünk, egészen felfrissültem. Nem felpörögtem, csak felfrissültem.

Anikó fölcsalt a kiállítóterembe, hogy nézzek szét. Ő éppen szalvétaképet csinált a fiának. Mit ne mondjak?! Állam leesett, hoppá. Gyönyörű, csodálatos alkotásokat láttam. Nincsenek rá szavak. Ennyi. Meg kell nézni! Nekem iszonyúan tetszett. Anikó olaját is láttam. Borzongató a kopasz fa, azzal a sötét tónusú háttérrel. Kicsit nyomasztó, de a fa fölött ott repül egy madár, ami szabaddá teszi a képet. Azt mondta Anca, hogy a madár, az ő, és tényleg a szabadságot, az életet jelképezi vele, ezért van ott minden művén a madár. Fura, de a kiállítóterembeli képeken is majd mindegyiken ott volt a kopasz fa. Ez valami lelki azonosság lehet, vagy a betegségből adódik?

Elfoglalták a padomat a szomorúfűz alatt. Már azt mondom, padomat. Már nekem is vannak tulajdonaim az intézetben: padom, fűzfám, reggel – a fél hatos futáskor – a park, a tornateremben a gépek, kajánál a székem, fürdésnél a zuhanyzóm. Katasztrófa.

Este már semmi extra nem történt. Néhányan a folyosón hatalmas zsuga-partyt rendeztek. Kata elmesélte, hogy nem jött össze neki a küszöb, mert megbotlott benne, és legurult a lépcsőn. Jót neveltünk. Ő is, pedig nagyobb baj is lehetett volna. Mondjuk cunami támad, vagy összedől néhány felhőkarcoló, végül, de nem utolsó sorban – esetleg ő maga – megsérülhet. Ja, Juditnak jött a barátja, Tibike. Eléggé lepukkant fazon, különben meg kerámikus művész. Judit szereti, az meg az ő dolga. Judit állandóan öngyilkos akar lenni. Megvolt már neki a metró, százhusz darab nyugtató, kés meg ilyenek, de mindig megmentik. Nem szabad előtte mutogatni szűrő-vágó eszközt, mert az rögtön izgalomba hozza. Mondtuk is, hogy azért nem sikerül neki az öngyilkosság, mert a Jó Istennek még dolga van vele a földi életben, úgyhogy jobb is, ha nem próbálkozik többet. Erre azt mondta, hogy egyszer az Isten is belefárad az ő megmentésébe, és csak sikerül végül. Most elmegyek aludni, hátha sikerül. Csá.

Teljesen elhanyagolom az írást, de mentségemre szóljon, hogy ma kétszer is voltam kondizni, és ez kimerített fizikailag, de szellemileg is.

Jaj, délelőtt kimentünk az itteni kis boltba! Negyedóra szabadság! Erre majdnem egy órát kellett várni, mert a kilépőt csak az orvos írhatja alá, aki természetesen megint nagyon elfoglalt volt. Megkaptuk a „K”-s kártyát, ami nem ad hosszú mozgási időt, csak két órát, de nekünk ebből elég volt az a negyedóra is. Hárman mentünk,

Lizi, Mari, akinek be van gipszelve a karja (meg depressziós, egyébként közgazdász-középiskolai tanár). A boltban valamivel nagyobb a választék a büféhez képest. Van gyümölcs is, meg zöldségféle. Vettem szalonnát, mert megkívántam, úgyhogy ma vacsorára hagymával ezt fogok enni, legalább kompenzálom a szobában levő görényszagot.

Fölmentem az I-re, mert főnövér barátnőm is hozott tápot, kenyeret, konzerveket, ásványvizet. Most jól el vagyok látva kaja szempontjából. Az időjárás kegyes hozzánk, felhőtlen a kékség, gyönyörűen és melegen süt a napocska, bár a reggelek már hidegek. Az erdő csupa szín. Narancs, okker, vörös, citrom, zöld, meleg barna, fel nem tudom sorolni még milyen.

Reggel van, negyed hét, TV-szoba. Gábor is itt van, cigarettát tölt. Ő sem beszédes, de ez most így jó. Itt legalább fény van. Messzinéző, lassan pislogó szobatársam fürödni készült, én is a futás után. Ő belekezdett egy alma evésébe. Tudtam, hogy mire befejezi az evést, már rég végzek a zuhanyzással. Így történt. Ám jött a zuhanyba egy idős néni, akinek mindig mogorva az ábrázata, és amikor messzinéző belépett, hisztériás nagyrohamot kapott, mert ő szeretett volna előbb és egyedül fürödni. Csak azt hajtogatta, hogy „én fürdök, én fürdök...”. Erre az én drága szobatársam visszavonult a szobába, és begubózott az ágyába.

Amikor a nagy füves placcon futottam, éreztem lábam alatt, hogy a vastag dértől roppannak a fűszálak. A csillagok is rendszeresen vacogtak a Hold sarlós ezüstjében. Olyanok voltak, mint a zizegő gyémántok – valahol Dél Afrikában – egy bányász kérges kezében.

Tegnap este Lizivel hatalmas zabálást rendeztünk itt, a társalgóban. Szalonna, kolbász, hagyma, paradicsom, paprika. A kést dugiban kellett használni. Úgy tömtük magunkba a kaját, mint egy napok óta nem evett, fáradt vándor. Ezután nagy-szerűen aludtam az éjszaka. Nem is értem, miért mondják, hogy lefekvés előtt ne együnk sokat, mert zavarni fogja az éjszakai nyugalunkat. Érdekes, ez nálam pont fordítva működik, ha nem eszem, és korog a bendőm, akkor nem tudok nyugodtan aludni. Ebben is különc lennék?

Még az intézeti vacsit követő séta után lefigyelhettem, ahogyan a Lizi dobbant. Egy gond volt a kapun átmászással, hogy az a dinka papucsban ment, ami nem igazán célszerű viselet ilyenkor. Természetesen le is esett a lábáról. Én azt figyeltem, milyen fura mozdulatokat végez, hogy összeszedje a papucsát. Visszafelé már a főbejáraton jött, ahol simán beengedték. Na igen, befelé könnyebb, mint kifelé. Amúgy, úgy vettem észre, hogy Lizikémnek csak a szája nagy. Ha valamit el kell intézni, vagy kérni kell, akkor már kisnyuszi. Mikor este kajáltunk, jött Anca, hogy hozasson magának kávé. Lizi már ugrott is, de rászóltunk, hogy majd megy, ha befejezte az evést.

Most délelőtt van, napos, de eléggé csípős. Mi a fenét fogunk csinálni szerdáig, mert négynapos ünnep jön a mindenszenteki variálás miatt. Semmi program, tök uncsi. Ki még nem mehetek hosszabb időre.

Anikó hyperaktív. Megint ápolónőset alakít. Ő sem tud magával mit kezdeni. Pátyolgatja az öreglányokat, de fortisszimóban. Már a kártyát is unja. Lizit kizavarom este a boltba, hozatok vele csokit, legyen legalább valami, ami a boldogsághormonot emeli, meg, hogy dagadjak. Reggelinél beszélgettünk a gipszes kezű

Marival. Valami közgazdasági szakközépben tanít, ahol igazgatóhelyettes is. Külsőre ki sem nézné belőle az ember, hogy ilyen szuper koponya a csaj. Alacsony, kövér, zsíros bőrű és hajú, olyan igénytelen forma, szódásüveg lencsés szemüvegben. De ahogyan szövegel, abból azért látszik, hogy roppantul van neki íkúja. A Raisszával is beszélget oroszul. Csak ő is bekattant, besokallt. Nemhiába, pedagógus.

Itt olyan sok okos dilis van. A kinti világban meg annyira sok a hülye. Nem lehetne megfordítani? Persze mindez csak nézőpont kérdése, hogy a kerítésnek éppen melyik oldalán vagyunk.

Lüsziről kiderült, hogy nem is negyven körüli, hanem negyvennyolc. Mit szólnak, nem tudom meghatározni az emberek korát. Tegnap láttam, hogy van neki ilyen gumi játékbabája. Azzal alszik. Tisztára, mint valami kislány.

Anikó a folyosón rohangál, mint a mérgezett egér, teljesen be van sózva. Percenként pislogó betegtársnőm kivett a becsületkönyvtárból könyvet és most olvas. Őneki egyébként ingatlanközvetítő irodája van, valamelyik neves üdülőhelységben. Ez már haladás, hogy olvas. Lehet, hogy jó hatással vagyok rá?

A padomon, gipszessel sokáig beszélgettünk ebéd után. Dettó, mint én, betegséggileg.

Lizi megint bebizonyította, hogy csak gambázni tud. Nekem kellett pitkózni a kilépőért, amit természetesen nem adott a nővér, mert nincs itt a doktornő. Majd dobantatom a Lizit.

Ma hajnalban, pontosabban éjszaka kellett az órát visszaállítani a téli, rendes időszámításra. Mindenki a régi idő szerint mozgott. A gáz a kajaidővel lesz, mert egy órával későbbre tolódik. Futásnál rendszeren marta a torkomat a hideg. Ma egészen jól bírtam, még egy plusz repülőt is csináltam, szóval növeltem a teljesítményt. Majd kapok a pszichnőtől, hogy már megint a hajtás, többet, jobbat. Ami könyvet adott, abban azt írják, hogy az ösztökélők rossz hatással vannak az egóra. De könyörgöm, akkor hol van egy belső hajtóerő, ami előbbre visz? Most akkor csak arra figyeljek, hogy le van ejtve minden, ahogy lesz úgy lesz (mondja az ének is), vagy akkor most mi van? Ez nálam nem így működik. Vagy majd ebbe is beletanulok? De akkor hol marad az akarat? Az is valahol belső hajcsár, de kell. Olyan bizonytalan vagyok, vagy mégsem? (Vicc volt. Ha-ha.) Hagyjuk a kérdéseket a fenébe! Most, ha valamit nagyon meg akarok csinálni, és azt mondom magamnak, hogy igenis ezt véghez is viszem és megcsinálom, mert képes vagyok rá, az már pozitívum. Ez magam felé nem hajsolás, meg lecseszés, hanem dicséret, ami ösztönöz. Jó, persze úgy is tekinthetjük, mint újabb teljesítményfokozást, feladatközpontúságot, megfelelést valaki vagy valakiknek, de csak úgy érhetsz el valamit, ha ezt teszed, így lehetsz sikeres és boldog. Jaj, ezt nagyon megkutyultam magammal. Majd elmondom az analitikusnak, hátha neki sikerül velem dűlőre jutnia.

Vasárnap mindig kötelező ágyhúzás van. Persze rögtön cserélnek, ha szennyeződik az ágynemű. Igaz szerdán volt komplett csere, de a szabály az szabály. De nem árt, mert még a szoba levegője is tisztul valamicskét. Raisszát most sem bírom rábeszélni a fürdésre, még a tiszta ágy tiszteletére sem. Ilyenkor totál hülyének tettet magát, lefekszik, és olyan ártatlanul pislog, mint valami kiskutya. Az ágyazás különben önálló tevékenység, a nővérek csak a textíliát osztják ki. Ágyazás után elmentem évelő hajtásokat gyűjteni, mert sok olyan van itt, amit már rég szerettem

volna, ha a kertemet díszíti. Aztán meg időm is van bőven ilyenekkel bíbelődni, legalább azzal is lekötöm magam. A kést most is eldugtam a zsebembe. Sikerült szednem szépen. Elültettem őket műanyag poharakba, amiknek lyukat szúrtam az aljára, de később rájöttem, hogy ez hiba volt, mert az öntözővíz így kifolyik, és a szekrényen köt ki, mert a növényeket a szekrény tetejére raktam föl. Ezért üdítősfalomból szándékoztam alátétet készíteni, de ahhoz megfelelő méretű olló kellett, amit csak a nővérek adhattak. Kértem is, és ott előttük méretre szabtam az alátétnek valókat. Egész pofásan mutatnak a növénykéek a szekrény tetején. Feldobja a kórtermet. Lehet, hogy most először írom le azt a szót, hogy kórterem. Persze nem biztos, mert nem emlékszem sokmindenre, így az sem csoda, ha néha ismétlem önmagam.

A vérnyomásommal viszont meg vagyok elégedve, szépen beállt, meg a frekim is, szóval a pulzusom.

Nünüke, aki a jobboldali ágyszomszédom – azért becézik így, mert olyan furcsán hümmög, ha nem beszél – tusfürdővel akarta magát bekenni testápoló helyett, de időben észrevettem. Judithoz jött Tibike. Szörnyen nézett ki. Adott neki kefir, mert éhes volt, de a java része kicsorgott a szájából, és a nadrágján meg a kabátján kötött ki. Képzelmek. Amúgy kétszer késte le a buszt. Lizinek nem sikerült beállítani az óráját, pedig egyszerű szerkezet. Egyre valószínűbb, hogy konfabulál, mert ha valaki olyan népszerű kereskedelmi TV csatornánál hangtechnikus, ilyen kicsi kütyühöz értenie kéne. Azért ott bonyolultabb berendezések vannak.

Heuréka! Raisszáért jött a fia, és csak csütörtökön hozza vissza. Már csak Nünükét kell szagilag elviselni.

Reggeli után elsétáltam a főbejáráshoz, hogy megnézzem a távoli szürkés szikláimat, de vattás párában álltak. Amíg azon gondolkodtam, hogy miért potyognak le a falevelek dér után, ha rájuk süt a nap, még akkor is, ha áll a levegő, úgy éreztem, hogy csak vagyok, élek és semmi más. Nem érzek semmit, üresség van, ami nagyon jólesik. Lenni, itt és most. Nem tegnap, nem holnap. Ma, itt magammal. Ezt kéne majd odakint is érezni, ha innen elmegyek. Megcsinálom! Hülyébbnek már úgy sem néznek. Ilyen vagyok és kész. Nekem tetszik. Akinek meg nem, az tehet egy szívességet.

Van egy tábla a kijárat (vagy bejárat), szóval a főkapu előtt (vagy mögött). Egyik oldalán tájékoztató, hogy mi, hol található az intézmény területén. A másik oldalán szöveg, hogy köszönjük a látogatást (de kiét?), meg viszontlátásra (de kinek?). Ami engem megfogott, az a piktogram, amin egy férfi áll háttal, csapott vállakkal, rogyadozó lábakkal, lekonyuló karimájú kalapban egy „0 km” feliratú kilométerkő előtt. Erre varrjál gombot! Sok minden eszébe juthat a halandónak, mi? Egyébként ennek az eredetijét, egy olajfestményt láttam fönt a kiállító teremben.

Tegnap vacsoráig sétáltunk Orsival. Utána is történt sok érdekes. Például, hogy a lökött Kati totál betépett. Már említettem, hogy valahogy juttatnak be tudatmódosító anyagot, vagyis piát meg narkót, árulják is, de általában csak lájtos füves cigit. Na, szóval valami pasival elment az addiktról, bizonyos szexuális szolgáltatásokat nyújtani az este sötét bokrai közé, majd olyan támolyogva érkezett meg, mint egy szőnyeg, faltól falig. Az éjszakás nővér észrevette, naná, mert nem lehetett nem észrevenni, hogy cseppet rossz állapotban van a leány, aztán a kezelőben lecseszte,

hogy rohadtul viselkedik, és, hogy ő nem akarja kirúgatni magát miatta, ezért húz-
zon a szobájába, de sürgősen, mert balhé lesz. Kati, természetesen nem a szobájába
ment, mit ment, vánszorgott, hanem a teraszra cigizni, ami nem igazán sikerült
neki, a befelé út még kevésbé, mert zúgott egy hatalmasat az előtérben. Na, kispaj-
tás, innen kellett ezt a hatalmas testet összelapátolni a nővérnek meg jómagamnak,
hogy bevonszoljuk a szobájába, az ágynak nevezett alomra. De a kicsike innen is
kiszambázott, igaz, mentségére legyen mondva, a WC-re. Ezek után megkaptam a
gyógyszeremet, néztem a tyelevízort, és rohadtul leszartam, csak az éjszakás
csajsziit sajnáltam, aki tiszta ideg volt miatta.

Most megint reggel van, a 14. nap. Aki itt ül mellettem a társalgóban, most nem
csacsog, olvas, de magában, halkán. Azt hiszem – mit hiszem, tudom –, hogy iszom
egy forró kapuccsínót. Mióta visszaállították az órát a rendes időre, fura, hogy
olyan hamar világosodik. A sötétzöld fű megszélidült a dértől, meg a sok színes
falevélről, ami vastagon takarja, és ami, ha futok benne, szétzizzenti a hajnali csen-
det, olyan, mintha én ébreszteném az intézetet.

Nünükét jöttek meglátogatni a gyerekei. Nekem bunkereknek tünnek. Látszott
rajtuk, hogy undorodnak a helytől (2 hete még én is), de legalább ne mutatták vol-
na ki ennyire. A maminál tettek kb. 10 perces álló látogatást, megtömték sütemény-
nyel, ezzel is letudva a lelkiismeretük szavát, majd a folyosón beszélgettek a dok-
tornővel, aki ma ügyeletes. A doktornő teljesen odavolt, hogy milyen szuperül
bevált az új terápia, milyen változásokon ment keresztül a mami, mióta ezeket a
gyógyszereket kapja. Mert ő olyan sokat látja, mi? Jó, persze a nővérek referálnak,
de az mégsem olyan. Azért amióta itt vagyok, elég sokat foglalkozom velük, min-
dig csesztetem őket valamiért, hogy menjenek fürödni, egyenek rendesen, sétálja-
nak, meg ilyenek. Azért ez sem semmi. A gyógyszer csak egy dolog, fontos a pszi-
choterápia is. Nünüke is még egy hete pelenkás volt, most meg önállóan öltözik,
kimossa a ruháit, meg kétnaponta elvihetem megfürdetni, amit mostanában már
maga kér, hogy segítsek neki. Egyedül csinálja, de szereti, ha ott vagyok vele a
fürdőben, mert azt mondja, úgy biztonságban érzi magát. Mondjuk, ezzel meg is
van az esti program, mert eléggé lassú szegénykém. Valamelyik este még a Szent-
írásba is beleolvastam. Gyógyszerek? Na persze.

Lassan pislogó szobatársam meg egész nap egy szemernyit sem aludt. Sétált, té-
vézett, olvasott, beszélgetett, és mintha már nem is pislogna olyan ritkán. Pedig
nálunk tudtommal még gyógyszert sem váltottak.

Jut eszembe, ma van Mindenszentek. Kaptam Orsitól egy kicsi mécses, meg
szép festett üvegpoharat, amit a lánya csinált. Remélem, a nővérek megengedik,
hogy égessenek gyertyát.

Holnap szerda, végre történik valami, zsúfolt nap lesz, tele programokkal, de az
a jó, legalább az ember nem pörgeti az agyát.

Nünükével lehet beszélgetni! Hurrá! Tudjátok, a gyógyszerek, de inkább nem is
mondok semmit.

Az ebéd elég tűrhető volt: zöldborsóleves, sárgaborsó főzelék, fasírt, alma. Azt
viszont kéne tudni, hogy zöld-sárga borsót egy menüben feltálalni nem lehet, de
ezt már rajtam kívül kifejtette egy híres író is a kedvenc regényemben, aki szin-
tén megjárta a pszichiátriát.

Reggel, több mint két hét. Borult ég, dér nélkül. Azt álmodtam, hogy havazik. Egy füstös falusi kocsmában vagyok, és ásványvizet kérek. Már az álmaim is kezdenek javulni. Nünüke is hóesésről álmodott, de ő fel is kelt, hogy megnézzze, naná, hogy bugyi nélkül. Úgy látszik, már álmomban is telepatikus vagyok.

A nyakamat rá, hogy a főorvos nem véletlenül tett ebbe a szobába. Egyrészt velem kapcsolatosan nevelő célzattal, és elrettentésül, hogy ne akarjak megint visszakérülni, másrészt, mert amikor azt mondta, hogy én leszek a szobaparancsnok, ezzel fel akarta dobni az egész hangulatot. Velem. Nem vagyok egoista. A pszichónő is azt mondta, hogy csak mi számítunk, itt és most.

Este kértem az éjszakást, hogy írja már le a gyógyszereket, amiket szedek. Erre ő helyesen elhárított azzal, hogy ez az orvos dolga, de volt olyan rendes és toleráns, hogy azért leírta (persze köztünk maradt, ez nem publikus). Ezt pont most mondom, amikor írom ezt az egészet, megint diskrepanc az egész. Azért arra is rákérdeztem, hogy egyáltalán cselekvőképes személy vagyok-e, amire heves fejbólintgatás volt a válasz. Erről ennyit, nem vagyok hülye, hogy kidumáljam, vagy mégis(?). Jaj, már megint! A csajszi, szóval, az éjszakás tök ari, meg jó fej, tudnék vele mit kezdeni az osztályon. Persze, hogy szakmailag!!! Ilyen perverz bandát, mint az olvasó társadalom! Tényleg tudnék vele együtt dolgozni, mert szakmailag ott van a topon.

Orsival kimentünk almát szedni. Micsoda gyönyörűség! Hivatalosan, kilépővel. Isteni volt az alma. Nem hiába szeretem annyira. Már a nevem is mutatja: Éva vagyok. Degeszre faltam magam. Még jó, hogy engem nem mértek meg, csak a reklámszatyrokot, de azokat is csak mértékkel, mert látták, honnan jöttünk. Így többeti alma és C-vitamin készletünket is bebiztosítottuk.

Elhelyeztük az almákat biztos helyre. Jaj, ezzel kapcsolatban jut eszembe valami, amit majd lehet, hogy később is megemlítek. Szóval az almákat betettük az Orsi öreg autójának a csomagtartójába. A story onnan indul, hogy – egy nagy séta közben mondta nekem – ő kocsival van itt. Jó, eddig rendi, neki is sokminden meg van engedve. Aztán a dumálásokból kiérződött, hogy mindig is nagy autókat vezetett, meg szerette ezt a márkát, ami most is van neki. Azt is elmondta, hogy valami jóismerősétől kapott egy öreg járgányt. Nahát ez az öreg járgány ott terpeszkedett méltóságteljesen az épületünk előtt, dacolva a faggyal, az esővel. Sokat megnéztem a vén dögöt, amikor futottam, vagy elsétáltam előtte. De amikor beraktuk a kocsiba az almákat, rákérdeztem, hogy ugye övé a kocsi – mert az egyéniségéhez csak ez illenék –, igennel felelt.

Felmentem a volt kezelőorvosomhoz dumcsizni. Azt mondta, lesz belőlem valami (na mi?) meg, hogy ügyes vagyok, mármint az egész dolog kezelésével kapcsolatban. (Fú, de jól megasszondtam!) Ezért imádom, mert mindig olyan pozitív, és tökre felvidít. Utána a pszichónővel is beszélgettünk fél órát. Szerinte nincs semmi változás. Tesztelget engem, de rendesen. Most pacáztunk. Az olyan, hogy festékekkel leöntünk egy papírlapot, majd félbe hajtjuk, és ami ábra kirajzolódik, arról kell beszélni, de gyorsan, azt, ami éppen az eszünkbe jut. Ezt elemzi ki a pszichológus. Na, ma is jót beszélgettem vele, mert ő ért hozzá.

De amikor a pszichológus is mondott néhány mementót az életéből, szépen végighallgattam, akkor megkérdeztem, hogy most ki is ül az asztal melyik oldalán? Azért ezek a beszélgetések szuperjét tesznek.

Ilyen demens nem lehetek! Már rég akartam írni a háziállatainkról. Van egy kutyánk és három macskánk. A kutyus kb. három hete került hozzánk, akkor amikor én is jöttem, (nem véletlen!) nagyon rossz bőrben volt szegény. Olyan németjuhászforma. Na, most látnátok! Fényes a bundája, csillog a szeme, mindig vidám, csak az a baj, hogy kapun kívül kell tartani, mert nem engedik, hogy bejöjjön, de azért így is jól elvagyunk vele. A macskák itt lehetnek, mert ki is tilthatná meg egy macskának, hogy ne oda menjen, ahová akar. Ezek már egyenesen dagadt disznók. Van két fekete-fehér tarka, ebből az egyik lány, meg egy tigris csíkos nagyfejű kan, akit Bercinek hívunk. Berci legtöbbször a III-as környékén tanyázik, de nasizni átjön hozzánk is. Van hivatalos etetőjük is, neki kell leadni a kaját, de azért lehet őket szabadon etetni, saját örömére a betegnek is.

Ma megint új beteg érkezett, Anikóékat a Beával átették a VIP-re, ami nagyon tetszik nekik. Anca így nyugodtan tud festeni. Csapongás!!!

Felszaladt a vérnyomásom a frekimmal együtt, érzem is, mert lüktet a fejem. Lehet, hogy túl zsúfolt volt a mai délelőtt? Sok volt az adrenalin? Vagy kevés a lassító? Ráadásul az ebéd is nagyon fincsi volt. Gyümi leves, sült csirke káposztasalival. Maaáá..

Mielőtt elmegyek edzeni, visszamérem a tenziómat. Azért hívhatnának a kolégák. Elfelejtettek volna? Mi a franc ez a negatív gondolkodás? Keménykedik a felesleges én? Tünés!

Gondolnak rád, de tudod, hogy milyen elfoglaltak, szeretnek, és visszavárnak. Maradj nyugton a seggeden, ne spannold magad! Kint is csináld meg! Emlékezz, mit mondott a pszichónő! Jó fej vagy, okos, érzékeny lelkű, jól nevelt, pontos, intelligens, megbízható, kitartó. Na, ennyit az egoizmusomról. Azért jólesik elismételni azokat a dolgokat, amiket mondott, jót tesz a lelkemnek.

Tünés sétálni, kifújni a gőzt! Ah, jó a vérnyomásom, irány a tornaterem!

A gyógytornász kiscsaj, aki természetesen 23 éves, ötven kiló, egy szál bél, egyébként rendes (itt nekem mindenki rendes), csináltatott velem olyan spéci hasizom erősítő gyakorlatot, hogy este majd csak a mimikai izmaimat használhatom a nevetéshez. Ezt a gyakorlatot a betegágyon is lehet végezni unalmában is az embernek. Hiába, ő a szakember, ehhez ért.

Ahogy az imént mostam, arra gondoltam, hogy a munkahelyem menedzsmentjét le tudnám cserélni az itteni ápoló diliseknek nevezett emberekkel, de úgy, hogy azok kihúznák a céget a szarból. Szóval, megint jön a kerítés effektus. Ki melyik oldalon is van?

Hóbogyóval megdörzsöltem a körmeimet, mert azt hallottam, hogy attól szép fényesek lesznek.

Ismerek sok olyan embert, aki rengeteget beszél, de a Zsuzsa, az a csúcs! Néha én is tudok pofázni, de ennek be nem áll a szája a szófosástól. Régi sch-s beteg, nagyon kattog, bizarrul is öltözködik, pozitív fázisban van. Az egészségügy van neki becsípődve, valamikor nővér akart lenni, de ez nem jött össze neki (szerencséjére). Szemét módon voltam most etikátlan, mert fuldokoltam az elfojtott röhögéstől. Fúj, utálatos dolog!

Raissa helyére kaptunk egy itt, a cégnél dolgozó beteget. Dettó flúg, régi motoros. Les ki a fejéből. Úgy vettem észre, zavarom a jelenlétemmel, mert mikor bemegek a szobába, ő azonnal kijön. Leszarom. Légy happy!

Ebéd után. Reggel futás, mandala, irodalom, kondi náne, mert tömeg volt (csoda). Be akartam jutni a nagyfőnökhöz, de szintén tömeg. A pszichónő betuszkolt a szobájába (nem félreérteni!), adott anyagot a parapszichológiáról, ugyanis tanít ott, ahol ezt oktatják. Eléggé meredek dolgok vannak benne, de engem mindig is foglalkoztatott. Tudom, hogy rendelkezem olyan képességekkel, amivel mások nem, és tessék, már van is rá bizonyíték, hogy nem elmebetegség, hanem komoly, elfogadott tudomány, amit már tanítanak is.

Ismét, még mindig, egy darabig itt vagyok, leszek. Puff. Bementem a főorvoshoz. Abszolúte nem volt képbem. Mondtam neki, hogy jövök vizitálni, ha már Mohamed nem megy a hegyhez. Megkérdeztem, mikor lesznek meg a beígért kontroll laborok. Mondta, hogy a jövő héten, meg akkor akarja megcsináltatni a vizelet baktertenyésztését is. Időben, mi. Na, ja, az a hangyányi baci kb. több mint kettő hete volt a nem steril vizeletemben, ami nem okoz semmi panaszt. Meg azt is mondta, hogy majd az urológián leveszik katéterrel. Nekem! Na ne. Ebbe nem egyeztem bele, nem akartam neki ecsetelni, hogy hogyan kell levenni katéter nélkül is a bakterre a vizeletet. Amihez jogom is van, mármint megtagadni a beavatkozást, ha már eddig nem nyilvánítottak cselekvőképtelennek. Na, én meg a katéter, gondoltam, dugja a... mindegy hová. Kedves kollégám (tesó) tudna mesélni a női katéterezési akcióimról. Amikor áll feletted a team, és neked kéne bejuttatni azt a rohadt gumüzet a fiatal női beteg húgycsővébe, a teremben eleve ötven fok van, a köpeny már ráragadt a hátadra az izzadságtól, száz szempár figyel. Akkor a tesó megszólal, hogy feljebb. Én dugom is. Erre ő, nem úgy, hanem egy lyukkal. Kész, itt vége van mindennek, tök égő, gáz, mit ecseteljem a továbbiakat. Ezért azt határoztam el magamban, ha államvizsgán belből kirántom a női katéterezést, simán visszaadom a tételt. Na, ez nem történt meg, mert Isten velem volt, de ez nem ide tartozik.

Szóval, ha már ott voltam, kértem a főnöktől kimenőt, amit meg is adott, mert majd az Orsival csavargunk valamerre. Neki ugye itt van az autója, eléggé viharvert, öreg járgány (ezt már lehet, hogy leírtam). A főnök megengedte neki, de ez amúgy titok! OK, kimenő rendben, tartom a súlyomat, vérnyomásomat is.

A kedvenc nővérem volt az éjszakás, kitöltötte a kimenőket, ide is adta, majd a földoki aláírja, meg lepecsételi. Délután voltam relaxon, utána szalvétákat ragasztottunk gipsz keretbe. Nem is olyan könnyű, a kéz nem remeghet. Este beszéltem a fiammal, mondta, hogy ma jönnek a kollégák látogatni. Meg azt is kérdezte, mikor megyek már haza, mert mindig a boltba kell menni vásárolni, meg kutyát etetni. Na, erre mondtam neki, hogy én ezt hány évig is csináltam kicsim? Akkor mikor is sokall be az ember agya? Na, itt van a határ. De nagyon szeretem ŐT!!!

A kollégák meg olyan édesek, meglepinek szánták. Felhívtam a cégemet, a „gyámom” azt mondta, hogy jön a fiam is, ezt meg ő árulta el. Persze, hogy meglepi, meg örülök is rohadtul!

Éjszaka kaptam egy SMS-t, hogy a fiam inkább kihagyja a látogatást. Megértem. Szerintem is trauma lett volna számára látni az anyját a diliházban. Azért várom a tizenegy órát. Ekkorra ígérték, hogy jönnek, és ha azt mondták, itt is lesznek akkorra.

Szép verőfényes idő lesz ma is, jót tesz a hangulatomnak, csak ne pörgessem túl magam. Majd a zenehallgatáson lazítok. Marinak tegnap levették a gipszet a

karjáról. A helyretétel nem sikerült valami fényesen, mert eléggé deformált a csuklója.

Itt voltak a barátaim (legalábbis az mondják magukról)! Olyan édik! Imádom őket! Robinak rögtön a nyakába ugrottam, de szó szerint, Annust meg a Dekát én emeltem föl. Katussal ez már kicsit nehezen ment. Ő a tiszteletemre Mahalia Jacsonosra vágatta a haját. Annyira jó volt őket látni, megérinteni, hallani a hangjukat, a nevetésüket. Jobb, mint az antidepi gyógyszerek! Nagyot dumáltunk. Dekának tetszett a hely, mondta, hogy ő is eljönne ide pihizni. Szóval, ilyen elvont a csajszi, de nagyon csípem. Ja, ő a „gyámom”. Mert amikor bekerültem, és felvették a dokumentációkat, meg kellett adni valakit, akit lehet értesíteni, ha valami gáz van, mondjuk, ha meghal az ápolat. Na, akkor adtam meg az ő adatait, persze a tudta nélkül, amibe, természetesen beleegyezett utólag is.

Aztán elmentek, én meg maradtam. Ennyi.

Megint szombat, harmadik hete itt bent. Szürke a reggel, lejön, sőt rohan a köd. Amikor futottam még láttam a csillagokat, most a napot is bajosan fogjuk. Gábor cigarettát tölt. Rendes, kávéval kínál. Nem kérek. Tegnap este megjött a kimenőjéről, mintha be lett volna állítva, hogy mitől, azt nem tudom, fűtől, vagy piától, vagy csak attól, hogy kint volt, de hozott kaját, ami nagy dolog. Lizivel a társalgóban zabáltunk. Halat ettünk, pácolt heringet, vagyis ruszlit, utána olajos, füstölt spronit. Baromira belaktam, majdnem a rosszulléig.

Mostanában alig történik valami érdekes. Egészen unalmas lett itt, mióta elmentek az érdekesebb személyek. Anca néha átnéz a VIP-ről. Most nyugodtan alkothat. Majd én is szeretnék tőle egy képet. Kérdezte, hogy mi legyen a téma. Nem mindegy, csak magát adja. Olyan szörnyű, amikor az alkotónak meghatározzák, hogy mit csináljon.

Jut eszembe, itt van ez az írás is. Majd nem mondják meg, hogy mit, hogyan írhat sz meg? Dehogynem, kisanyám!

Nagyon sok ember fog még ebbe beleszólni, és te nem sokat tehetsz ellene, ha azt akarod, hogy kiadják a könyvet, mert ennek így kell lennie. Ez van. De van amikor a művész pénzért alkot, mert neki is meg kell élnie valamiből. Ez is egy tény, és el kell fogadnunk, bármily szomorú is.

Oszt még arról írok, hogy nincs miről írni! Mindig van, meg lenne is.

Délután ötórányi szabadság!!!

Délelőtt próbáltam kicsit relaxálni, ami csak részben sikerült. Olvasgattam a parapszichológiás jegyzetet, közben kezdtem lemenni alfába, ami csak részben sikerült, mert a kedves nővérek fürdetni kezdték a betegeket. A férfi ápoló, aki nagyon ügyes, meg jó arc, mindezt akkora orgánummal tette, hogy a szobában lévő maradék, melegedő legyek inkább kimenekültek az ablakon a fagyhalált választva. Hasonlóságot véltem felfedezni ő és az egyik kollégám között. A szundításnak lőttek, ezért az ágyon hasizom-erősítő gyakorlatokat végeztem, majd elkezdtem írni.

Kimegyek sétálni. Megéreztem a közelgő tél illatát. Ugyan még belevegyül az őszi avar illat, de az orromat már csípi a hó szaga. Jó volna, ha a karácsony fehér lenne, mert akkor az igazi, ha havazik.

Orsi öreg autója alig akart indulni, de egy ilyen járgány nem hagy cserben.

Vasárnap. Az idő csípős, habár nem esik. Kezd összefolyni az ég a tájjal, már a fák sem színesek, kopaszak. Ilyen fákat szokott festeni Anikó.

Szóval tegnap sok embert akartam látni, nyüzsgést, csúcsforgalmat. Nos, ezt megkaptam. Bementünk a fővárosba kocsival. Orsi kirakott egy bevásárló központnál, addig ő elment az anyukájához. A tömeg hömpölygött. Alig érzékeltem az időt, olyan hamar eltelt másfél óra. Zsongott a fejem. Majdnem egy órába telt míg visszaértünk az intézetbe. Kivettem azért a vacsorámat, és odaadtam Lizinek. Orsi szobájában elosztottuk a vásároltakat, majd kajáltunk grillcsirkét zöldségekkel, közben bizniszeltünk is egy kicsit. Elpakoltam mindent, remélem a hétre elég lesz a kaja, tovább meg úgy sem maradok.

Az este már megint sokat telefonáltam. Hívott a gyerekkori barátnőm az ABBA-s, akivel kb. öt éve nem találkoztam. Azzal kezdte, hogy bejátszotta a Fernandót. Valami ABBA-műsor ment valamilyen kábeles csatornán, éppen azt nézte, amikor eszébe jutottam. Kérdezte, hogy vagyok, én meg csak hümmögtem, meg bugyuta dolgokkal intéztem el a válaszádat. Ha tudná, hogy nem messze voltam tőle a nagyvárosban.

Később a kolléganőm telefonált a munkahelyről. A telefon már forró volt, a fülem dettó, nem csodálkozom, hogy szegényke lemerült.

Lassanpislogót hazavitték. Legalább tudok szellőztetni, meg nem császkál állandóan a nyomomban, mert már nagyon idegesített, ami – ugye itt – nem igazán illendő. A baloldali szomszédom, az új lány, aki itt dolgozik valahol, egész éjjel nem tudott aludni, pedig rendszeren lövik bogyókkal. Amúgy nem sok vizet zavar, folyton a nővéreknél dekkol.

Este tízig néztem a tévét egyedül, az éjszakás megengedte. Ha ez a csajszi van reggel, a futás után megmérhetem magamnak a vérnyomásomat, ami azért kiváltságos dolog, hogy ezt megengedik a betegnek. Egyébként jók az értékeim. Ma a főnök ügyel. Pont, amikor vérnyomásmérés volt, a kezelőben tartózkodott. Elmeséltem neki a tegnapi tömegszemlémet, hogy estére már altatót sem kértem, mégis átaludtam az éjszakát. Közben a nővérke leint, hogy ne beszéljek, mert méri a nyomomat. Ja, az automata, annak meg mindegy, hogy közben dumálok-e. A kisaranyst magunk (a betegek) között csak Törppillának nevezzük; szellemi szinten is ott van. Anca hajára tettünk citromot, mivel pakolás gyanánt csak ez van nálunk, ugyanis az interferon-kezeléstől nagyon hullik. Ártani nem árt, ha nem is hasnyál (na jó, használ). Erre Törppilla azt mondja, hogy ez nem jó, mert elmegy tőle a haja. Na, ettől jobban úgy sem fog. Anca meg mondta, hogy inkább járjál parókában, mint tolókkocsival bénán, szép hajkoronával. Szerintem igaza van. Ha már kerekesszékekben lesz, lehet, hogy festeni sem fog tudni. Olyan szörnyű. Nem tudom őt elképzelni ágyhoz kötötten, pelenkázva.

Ja, a főnök csökkentette a gyógyszeradagomat, levette a lassítóm mennyiségét.

Helyzetjelentés. Hétfő. Az időjárás olyan, mint tegnap reggel: szürke.

Azért este még voltak fejlemények, amik kicsit feldobták az unalmas vasárnapot. Nünükének segített megfürödni, ami nem nagy durranás, de időtöltésnek jó. Mert Nünüke iszonyúan lassan fürdik. Na, de ami utána volt, azért az már valami.

Szóval az egyik szülét elkapta a hasmenés, ami nem egészen a WC-be sikeredett. Semmi gond, mert két klotyó van. Egy darabig reménykedtünk, hogy jön valaki és

eltakarítja a szart, de senki. Közben a mami a folyosón kidobta a rókabórt, de tisztességesen, hogy a kijött parizert a kutyák még megették volna, annyira nem volt megrágva. A hányást aztán szétcsozogták az öregek. Ekkor Anikó már nem bírta cérnával, és összetakarította. Ez nagy hőstett volt tőle, mert éppen kártyázott. Mentségemre legyen szólva, hogy én nem segítettem neki, de éppen tápoltam. Ezek után megyek a retyóra, azaz csak mennék arra, amit tisztának hittem, hát az is össze volt hányva. Na, ekkor már felment bennem a pumpa. Kértem a nővérektől gumikesztyűt, meg valami fertőtlenítő szert. Nagyon készségesen adtak, mert ha használni akarom a budit, hát előtte tegyem rendbe. Önkiszolgálás. De utána jó volt leülni a tiszta, fertőtlenítő szagú budira! A hányós mami kint kóválygott a folyosón. Fogtam, visszatereltem a szobájába, lefektettem, és láttam, hogy nincs valami jól. Verejtékes volt, a pulzusa szapora, elnyomható, hideg a keze. Értesítettem a személyzetet a fejleményekről. Először nem igazán pattogtak. Visszamentem tévézni. Majd arra lettünk figyelmesek, hogy élénk forgalom van a folyosón a kezelő meg a néni szobája között. Még a főorvos is gyorsabbra vette a tempót. Végül is mentőt hívtak, és elvitették egy másik kórházba. Másnap mondták, hogy stroke-ot kapott.

Megint voltam a pszichnőnél, megint adott egy könyvet.

Story! Dumcsi a terasz előtt. Jól süt a nap, nálam van a parapszichológiás jegyzet. Mondja az Orsi, hogy szeretne belenézni, milyen, még mielőtt visszavinném. Lapozza, lapozza, egyszer csak a 37. oldalon ott díszlik egy tízezres bankó, szépen lesimítva a lapra. Döbbenet a képünkön. Anca rögtön rávágja, hogy direkt lett beletéve. Utána gondolkodok a dolognak. Verziók:

– Ez egy újabb teszt, hogy visszaadom-e?

– Ha visszaadom, mit gondolok erről az egésze-ről?

– Gondoljam, hogy nem bízik meg bennem a terapeutám?

– Vagy majd beindul a fantáziám, és elkezdek parázni, ahogy teszem is? Már csak mosolygok magamban. Mondtam én, hogy nem hülye az a nő. De az is lehet, hogy a pénzt valaki csak benne felejtette. Még szerencse, hogy a szél ki nem fújta belőle.

Mindenesetre, amikor bejutottam a pszichnőhöz, elmondtam neki ezeket a gondolataimat, de előtte közöltem vele, hogy szép könyvjelzőt találtam a 37. oldalon, és a könyvet kinyitottam, majd kivettem a tízezrest. Meglepett arcot vágott, hogy ő erről nem tud semmit, meg biztosan a parapszichológiai előadó felejtette benne. De láttam a zavarát. Akkor most mit gondoljak? Témát lezártuk, utána még fél órát beszélgettünk. Szerinte is jól vagyok. Úgy véli, hogy a hét közepén, de a hét végén biztosan hazaenged a főnök.

Vizit lefűjva. Mivel vasárnap ügyelt a főorvos, ma hazamegy, mert „kikattant az ügyelettől”. Ezt így mondta a nővér. Már három hete nem vizitelt. Nem egy sietős típus. Az szent, hogy nem fog infarktust kapni a rohanástól sem ő, sem a beosztottjai. Anikónak megint megemlítettem, hogy el ne felejtse a képet megfesteni nekem. Azt kérdezte, hogy lehet-e olyan elvont, mint amilyeneket fest? Csak olyan lehet. Harsányan nevetett, de a szemében volt valami mély szomorúság, ami miatt a nevetése inkább sírásnak hatott. Ez már a hattyúdala lenne?

Jó a könyv, amit kaptam. A feltárandó, elfojtott érzelmekről, érzésekről szól, amiket még gyermekként értünk meg, és amik tudattalan is irányítanak bennünket.

Segít felszínre hozni igazi énünket. Csak az a baj, hogy olvasás közben mindig rám tör a rágcsálhatnék. Szerencsés esetben csak nasizok, és nem zabálok. Most eléggé nyugis a szobánk, pihenni is tudok.

Zsúfolt volt a délelőttöm. Szokásos reggeli program, amit már nem is részletezek. Nagy örömmre hívott a főnöknőm, akkor még úgy volt, hogy lesz vizit, és tudok valami biztosat mondani, de természetesen megint elmaradt. Ők ráérnek, én nem! Na, már megint hová rohanok? Szóval, vizit nem volt, de volt relax, amin Ancsa megint kifejtette véleményét arról, hogy ez neki így nem tetszik, mert neki senki ne mondja meg, mire gondoljon lazítás alatt. Nekem tetszik ez az irányított tréning, kellemes a hangja a pszichnőnek, megnyugtató. Tényleg jól tudok vele lazítani. Most fura élményben volt részem. Ott tartottunk, hogy látunk egy ablakot, nézzünk át rajta. Én befelé néztem rajta. Ez az ablak a munkahelyemen volt. Ott álltam azzal, aki érzelmileg nagyon közel állt hozzám. Érdekes bizsergés járta át a testemet: puha, meleg érintés. Az az érzés, amit akkor még magamnak sem mertem őszintén bevallani, hogy itt van, létezik, most mintha lelkem börtönéből szabadult volna ki. Szabad lettem, már nem félek tőle. Itt van, bátran tudom már megérinteni. A csoportos beszélgetésen én mondtam, hogy most ezt nem szeretném megosztani a társaimmal, de az analitikusom látta, hogy valami történt, olyan átszellemülten réveteg voltam. Mondta, hogy majd keressem fel.

Mielőtt most elkezdtem írni, jót szövegeltem Gáborral mindenféléről: irodalomról, zenéről, utazásról, szerelemről. Vett magának szemüveget, egészen értelmiségi feje van benne. Tényleg egy nagy hobó a fazon.

Most a többiek szalvétáznak, de szóltam Katának, hogy mondja meg a csoportvezetőnek, hogy nem megyek, mert rám jött az írhatnék.

Ebéd előtt próbálkoztam kiülni a padra, hátha nem fagyok oda. Két lejmolós ült ott, de amikor meglátták, hogy közeledek – kezemben könyvvel –, odébb cuccoltak. Már tudják, hogy ez a törzshelyem, meg hogy engem ilyenkor nem illik zavarni. Hoppá-hoppá, már itt tartunk! Tiszta király vagyok, mi? Tényleg kóros. Már engem kínálnak kajával, kikérik a véleményemet, imádják, ha beszélgetek velük. Igazi bentlakó vagyok már.

Tegnap kö(e)d(d) volt, ma is, no meg szerda is, szürke szerda. Este visszajött, vagyis hozták Lüszikét. Majdnem dobtam egy hátast. Már az I-esről hozta a beteghordó. Visszakerült az ágyára, Mari legnagyobb örömére.

Lizi tegnap alkotott, nagyon formában volt a hülyeséggel. Valahogy rá van kattanva arra a főorvosnőre, aki nekem is volt az orvosom. De ezt már lehet, hogy említettem. A kocsija általában ott parkol az osztályunk előtt, valami nagy monstrum, és mindig olyan piszkos, hogy alig láthat ki az ablakán. Na, a Lizi az ujjával mindenféle infantilis szöveget írt a piszokba, a kocsi ablakára, körbe. Nem voltak durvák, csak bugyuták. Amikor a dokinő ment haza, már erősen sötétedett. Pont arra sétáltam az egyik betegársammal. Szóval, a doki kulcsot az ajtóba, nyitja a kocsit, és akkor észreveszi a firkálmányt. Ajaj, ebből baj lesz! Kezdi körbejárni az autóját, nézegeti. Stikában figyelem a reakcióját. Nemhiába pszichiáter. Amikor végez a mustrával, jót nevet rajta, beszáll a kocsijába, majd elhajt vele. Az volt a szar, hogy éppen akkor jártam arra, meg figyelgettem is, ezért hihette azt is, hogy

én csináltam. Persze, azért gondolhatja, hogy ennyire azért gyagyás nem vagyok, még ha itt is vagyok. Akkor azt gondoltam, hogy azonnal megfojtom a Lizit, de legalábbis hamarosan, azonban mire beértem az épületbe, már elszállt a mérgelem, ami nem is volt komoly. Elmondtam neki a történeteket, amin baromi jól röhögünk. Azért a nyakát kicsit megszorogattam.

De ha ma sem lesz vizit, a főorvost tényleg megfojtom.

Ma a nagypofájú, szőke Barbi nővér a nappalos. „Agyam semmi, de arra büszke vagyok”-stílus. Szerinte ma kell, hogy legyen vizit.

Tényleg hőszerű ez a reggeli köd, másfél hónap és itt a karácsony. Futás közben úgy döntöttem, hogy a kapucnis szürke mellényemet mégis Gábornak adom, pedig először nem akartam. Meg azon is gondolkodtam, hogy Anikónak mit adjak a festményért.

Tiszta oldal. Reggel. Ez az utolsó teljes napom itt! Holnap megyek haza! Annyi leírni valóm lenne, mert sok minden történt tegnap, és írni sem volt időm, meg hangulatom sem, annyira tele voltam élménnyel.

A kondizás után beugrottam a pszichnőhöz, mert hívatott. Tudtam, hogy kíváncsi arra, ami a múltkor volt a relaxon. Elmondtam neki. Olyan megkönnyebbülés volt. Szabadnak, és súlytalannak éreztem magam. Úgy véltem, hogy tényleg bármit megtehetek, ami jólesik. Annak is örülök, hogy találtam egy olyan szakembert, akihez bármikor fordulhatok, ha kínom van. Tényleg vérbeli profi a csaj. Csak rád néz, és tud mindent, anélkül, hogy megszólaltál volna. Jó, ha tart az ember egy pszichológust is a háziállatai mellett. Ezt neki is megmondtam. Tetszett a poén.

A nap csúcspontja mégis csak a vizit volt! Nagyon izgultam, hogy mit mond a fődoki az elmenetelemmel kapcsolatban. Azt hiszem, akkor jobb is, hogy nem mértek vérnyomást, mert a belgyógyászatra kellett volna áthelyezni. Amikor odaértek az én ágyamhoz, megkérdezte: hogy vagyok. Mondtam: remekül érzem magamat a bőrömben. Erre azt mondta: nekem kell eldöntenem, mikor megyek haza; vagy örökké itt akarok maradni?! A másodperc tört része alatt döntöttem. Közöltem, hogy pénteken! Azért kicsit megdöbbsent a gyors és határozott válaszon. Nem hiszem, hanem tudom, hogy megdöbbsent. Áldását adta rá! Hurrá! De a zárójelentést csak hétfőn csinálja meg. Azt mondta, bármi gond van, visszajöhetek. Szóval a hétvége csak olyan adaptációs szabadságnak volt még adva. Ez a pasi sem hülye. Kösz doki, de inkább a visszajövetelt halasszuk jóval későbbre. Ha ezt itt megcsináltam, kint is meg tudom csinálni. Muszáj! Kell! Vizit után lázas telefonálás, mert már a fülemben folyt ki az endorfin, annyi összegyűlt belőle. Szervezni kellett a holnapi napot.

A délután további része azzal telt, hogy csoportfoglalkozáson az üvegfestéssel ismerkedtünk meg. Nagyon szép, de nem is olyan könnyű. A fólián – amire festettünk – baromira csúszott a festék, és hamar rászáradt, ezért igyekezni kellett, mert az egész művet, még a teljes száradás előtt az ablaküvegre kellett felragasztani. Állati jól mutat.

Közben az élet nem állt meg itt a rehabon sem, mert érkeztek újabb betegek. Az egyik lány nagyon szépen rajzol graffittal. Egyébként már nem tudnak annyira lázba hozni az új arcok, mint az elején. Jönnek és kész. Teljesen fel vagyok dobódva! Most meg még ráadásul elmegyek valami koffein tartalmú italért, tényleg elrepülök.

VÉGE! Utolsó fél napom az intézetben. A tegnapi éjszakát azért még megszív-
tam. Délután az üres ágyakra jött két új szobatárs. Balomra került egy fiatal kövér
lány, aki azért került be, mert nem tud aludni. Nem új a szakmában, többször ke-
zelték már. Előzőleg nyolc hónapot húzott le itt. Napközben őt is sebességbe kell
tenni, hogy beinduljon, meg olyan lassan beszél, hogy elfelejtem a mondat elejét,
mire végez vele. Egyébként rendes. Már sétáltunk is a parkban és beszélgettünk.

De a másik! Na, az nem pite. Már régen ismerik, rettegnek is, amikor visszake-
rül, mert olyan borzasztó. Már a teraszon megismerkedtünk vele délután, mert ott
dohányzott. Az egyik betegársam, aki mindig nyáladzik, és mindenért elnézést kér
(mondjuk ezzel az agyamra megy), véletlenül feléje fújta a füstöt, de rögtön bocsá-
natot is kért. Erre az új bige felháborodva közölte, nem bírja a füstöt, és különben is
tüdőgyulladás van, majd szájába vette a félig szívott cigarettáját. Ez tényleg telje-
sen hülye! Na de erre hová került? Persze, hogy a mi szobánkba! Gondoltam, ne-
kem már mindegy, mert ezt az éjszakát hason csúszva is kibírom. Ez majdnem így
is sikerült.

Hajnali – vagy inkább éjjel – fél háromkor kezdte a tevékenységét. Előjátékként
köhögni kezdett, olyan igazi jó bagós slájmósan, a trutyi meg jojózott a torkában, a
takony meg az orrában. Természetesen az egésztest bele a szoba levegőjébe. Ha ezt
az én drága kolléganőm hallotta volna, azt hiszem, már nem harákolna. Utána jött a
csúcspont: a pakolás a reklámszatyrokba. Először szappant keresett, mert a tusfür-
dőt nem szereti, majd ugyanezt végigjátszotta a zokniért. A pszichológusomra
hallgatva, kiadtam az elfojtott dühömet, mert nem érdekelt, hogy defektes, irtóra
leugattam. De a szomszédomat sem kellett féltetni. Szerencsétlen azért jött ide, hogy
aludjon. Ez jól sikerült eddig, de most még altatóval sem tudott pihenni. Sajnálom
szegényt, meg a nyanyákat is, hogy itt maradnak. Még Nünüke is úgy vélekedett,
hogy ez borzasztó. De ezt is túléltem! Jó, hogy délelőttre magához hívatott a
pszichnő.

A délelőtt gyorsan telt. Csomagolás, búcsúzkodások, még egy kicsi edzés a tor-
nateremben, és már itt is voltak értem a barátaim.

Azt már tudom, hogy hiányozni fog ez az egész. Jó kis csapat voltunk.

Utószó szerű

A harmadik napom otthon. Ma megvettem annak a médiás csajnak a könyvét, aki
nyíltan mert írni saját depressziójáról, meg a pszichiátrián eltöltött időszakáról. Jó
könyv. Azért neki könnyű volt kiadni, mert ismert személy, felkapott „árú”. Tud-
tam erről a könyvről, de szándékosan nem hajtottam fel előre, mert ha elolvasom,
lehet, hogy nem is kezdek bele az írásba, hiszen ha már van ilyen, akkor minek
írjak én még egyet, aki még híres sem vagyok? Mire mennék vele? Tisztára mintha
rólam szólna az egész, csak más a stílusa.

Ja, ma voltam bent a munkahelyemen. Nem szorongtam, semmi izgalom, szív-
dobogás meg ilyesmi. Lazaság van, öregem! Még lébecolok egy kicsit ebben a hó-
napban. Az viszont oltárira jólesett, hogy mindenki örült, hogy újra köztük vagyok.
De tényleg, ezt észre lehet venni, ezek szívből örültek. Vagy örültek? Á, az csak én
lehetek. Felhívtam a fődokit, hogy megírhatja a zárómat, mert még élek, és köszi
szépen, jól vagyok. De már megint ez a rohanás.

Mi lesz a péntekkel, amikor eljöttél az intézetből? Arról még nem is írtál, anyukám!

Szóval pénteken tizenegy körül jöttem értem. Addigra már összecsomagoltam, sőt becuccoltam az egyik betegársam szobájába, mert kellett a hely az új betegnek. Sétáltam még egy nagyot, elköszöntem a parktól, a padomtól, a szomorúfűzfától, az egész komplexumtól. Köszönöm. Mindennek és mindenkinek. Örökké hálás leszek ezért az elszenvedett négy hétért! Belevésődtetek az agyamba kitörülhetetlenül. Még egyszer, köszönöm.

Gyors zuhany. A csomagok lehurcolása a kocsiba. Ha nem is szó szerint, de könnyes búcsú a hozzám közelálló társaktól. Nem akarok neveket felsorolni. Próbáljatok meg életben maradni, vagy tegyétek azt, ami nektek fontos, ami boldoggá tesz! Szevasztok nővérek, takarítók, dokik, és minden más személyzet, akiket megismertem! Csá mindenkinek!

Már túl voltam, és vagyok az ömlengésen, nekivágtam a régi-új életemnek, száguldva az országúton. Elrohanunk a kopasz fák mellett, amiről eszembe jut valaki és valami. Jó, hogy itt ül mellettem Vera, megérintem a kezét. Már azt sem tudtam, mikor voltam igazán szabad, itt kint, vagy ott bent. Ugye ez megint a kerítés effektus.

Aztán megint egy hipermarketi bevásárlás. Szédítően nagy, és tömeg. Kóválygok, de élvezem. Már alkonyodik, mire hazaérünk. A kutyáim megismernek, – a fiam is – és összeugrálnak. A két kölyökkutya is megnőtt. Az éjszakám nyugodt. Alszom álmatlanul. Persze álmodom én, csak nem emlékszem rá. Szombaton piacozás. Itthon vagyok. Sötét a reggel, ködös, és nem csak az emberek miatt. Ilyen itt az éghajlat, a táj. Hegyben áll a szemét. Majd megint megszokott lesz, de most még zavar, szokatlan. Már is hiányzik a diliház tiszta, békés nyugalma? Na, ne. Otthon aztán hatalmas főzést rendezek, olyan „mindent belé”-t. Tiszta élvezet. Azt gondolom, hogy irtó nagy zabálás következik, de rá kell döbennem, hogy a gyomrom nem bírja, már elszokott tőle, rögtön tele vagyok. Lelkiismeret-furdalásom van, mert amit ott bent leadtam, nem szeretném újra fölszedni. Ezért is nem megy a kaja, ami ugye nem baj. Közben lakásganajozás, csak úgy lájgtosan, semmi rohanás, ráérek. Tévézés. Ha beveszem az esti gyógyszereket, hamar elpilledek.

Megint átaludtam az éjszakát, és már hétfő van.

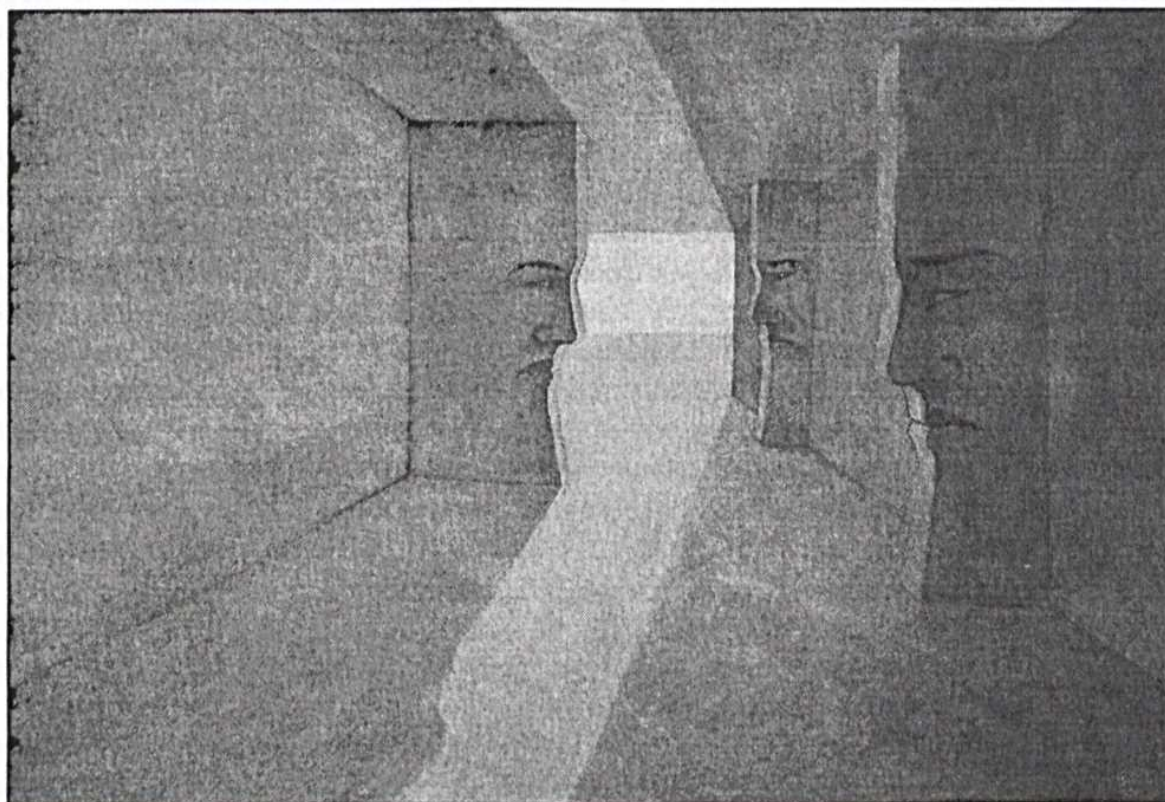
Harmadik napom otthon. Ha megkapom, megveszem azt a bizonyos könyvet, amit a médiás csaj írt saját..., de ezt már leírtam.

Meddig írok még kézzel? Gépbe kéne már vinni ezt a macskakaparást. Biztosan fogok rajta változtatni. Pedig eltökéltem, hogy egy betűt sem! De tudom, hogy ez nem így működik.

Amikor a főorvos úgy engedett el, hogy a zárót csak hétfőn írja meg, volt valami jóindulatú hátsó szándéka. Tudja a dolgát, az biztos. Elenged pénteken, de hétfő estig még kórházi állományban vagyok. Hétfőn hívjam fel, hogy élek, jól vagyok. Na, miért? Mert elenged három napi gyógyszeradaggal, mert tudja, hogy nem is olyan könnyű hirtelen megszokni a kinti világot, bármikor megcsúszhatok, egyszerre beveszem az egészséget, vagy rápiálok, betépek, esetleg csak úgy spontán kiborulok. Szóval próba. Mert bármikor visszaroohanhatok, ha úgy érzem, nem vagyok felkészülve, vagy közbejött valami baki. Kint sokkal nehezebb, újra meg kell szokni a sok buzerálást. Vannak kapaszkodók, a barátok, az intézeti háttér, a szakemberek, de van rengeteg buktató, kísértés, amikor nem jönnek össze a dolgok, vagy zavar-nak a körülöttem lévő események, amikor úgy érzed, hogy nem tudsz megoldást

találni. Ott az „anyag,” csak a kezdetet kell kinyújtani. Csak egy pici korty, aztán, mint a folyam. Vagy a nagyágyú nyugtatók. Van belőle éppen elég ahhoz, hogy kilavírozz ebből a földi világból. De kombinálni is lehet a kettőt, úgy betéphetsz, hogy utána semmire sem fogsz emlékezni. Csak tessék, tessék! Lehet választani az alternatívák között!

Nem akarom! Élni kell és lehet! Muszáj!

Szurcsik József: *Kijárat*

(a 29. Salgótarjáni Tavaszi Tárlaton a Nógrád Megyei Önkormányzat díjazottja)